

ธรรมะใกล้ตัว Lite

ธรรมะใกล้ตัว ใกล้ตัวคุณ

ฉบับที่ ๑๘ วันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๓

Pharmapal Hand Lite
www.Dhammagang.com

...กว่าจะถึงฝั่งธรรมล้ำลึก
มองสัตว์ตบเท้าข้ามสะพานสะพานไม้ไผ่
หนึ่งก้าวพลาดอาจเผลอมาจบพลัน
ก็กลับกลืนน้ำใจมาก...จากจากรู้

ภาพปกโดย สุเชษฐ์ สุวรรณมงคล <http://khunchild.multiply.com/>
คำขวัญโดย พินธรา

สารบัญ

จากใจ บ.ก. ใกล้เคียง ฉบับที่ ๑๘ กรณีหลวงพ่อบุญ.....	3
สารสองใจ ชัมมะในลิขิต ฉบับที่ ๕	14
โหรา (ไม่) คาใจ โชคดีที่โชคร้าย	16
ดั่งตฤณวิเศษ ภาวนาแก้ปัญหานอนไม่หลับ	18
กว่าจะถึงฝั่งธรรม พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ผู้รับทุกขเวทนาด้วยธรรมโอสธ.....	21
ห้องดับเพลิง นิทานโศก ตอน อาชาติ.....	25
กระปุกออมสิน จะเลือกกองทุนรวมตราสารตลาดเงินอย่างไรดี?	28
วรรณกรรมนำใจ ม่านมนตรา ฉบับที่ ๑๓	30
ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๑๘.....	37

ฉบับที่ ๑๘ กรณีหลวงพ่อปราโมทย์

จากใจ ม.ก.ใกล้ตัว
Lite Talk

ขอคุยต่ออีกฉบับหนึ่งนะครับ
เกี่ยวกับกรณีหลวงพ่อปราโมทย์
เพราะกำลังเป็นที่สนใจในวงกว้างขณะนี้
และเช่นเคยครับ ขอเขียนในลักษณะถามตอบเป็นประเด็นๆ
เนื่องจากเนื้อหามีความยืดยาว
หากไม่แจกแจกตามข้อสงสัยในใจ
ก็อาจต้องอ่านต่อเนื่องแบบหลงประเด็นได้

**ถาม – สไตส์ที่หลวงพ่อปราโมทย์สอน
จัดเป็นการสอนในแบบของพุทธหรือไม่?**

ตอบ – หลายคนกล่าวว่า การหักจิต ตักจิตของหลวงพ่อปราโมทย์
เป็นการทำให้หลงมกมายในตัวท่าน
และไม่ใช่วิธีการอันพึงปฏิบัติในขอบเขตของพุทธ
เพราะไม่เคยเห็นครูบาอาจารย์ท่านใดทำกัน

ข้อเท็จจริงก็คือครูบาอาจารย์พระป่า
ท่านช่วยลูกศิษย์ลูกหาด้วยวิธีท่านเองเดียวกันเป็นปกติ
เอาจากตัวผมเองเป็นพยานยืนยัน
เคยมีครูบาอาจารย์พระป่าหลายรูปเมตตาบอกให้ลัดๆตรงๆ
บางทีก็พูดชัดๆว่าทำงั้นใช้ได้ ทำงี้ยังไม่ใช่
หรือบางทีก็อาศัยภาษากาย
วันไหนเราทำตัวดีท่านก็ยิ้มแย้มพูดจาต้อนรับเอ็นดู
วันไหนเรามีพฤติกรรมไม่เหมาะสมก็เบือนหน้าใส่โดยไม่ต้องสอบสวน
ให้เราสังเกตจากปฏิกริยาอาการของท่าน
แล้วไปสำรวจตนเองเอาตามปัญญา

ที่สำคัญแม้ปัจจุบันก็มีหลายสำนัก
สอนแบบเดียวกับหลวงพ่อปราโมทย์อย่างไม่เป็นทางการ

คือไม่เปิดให้คนทั่วไปเข้าร่วม
เว้นแต่จะมีคนวงในที่รู้จักเป็นผู้ชักชวนเข้ามา

สิ่งที่หลวงพ่อบราโมทย์ทำมีข้อต่างที่สำคัญ
นั่นคือการสอนวงกว้างเป็นปกติ
แบบเปิดเผยต่อสาธารณะว่าท่านช่วยสอนให้แบบนี้ก็ได้
ถ้าใครปฏิบัติจริงก็สามารถรับฟังว่าดีขึ้น แยก ตรงทาง ผิดทาง
และที่ท่านมักใช้คำง่ายๆไม่ค่อยลงรายละเอียด
ก็เพราะเวลาสำหรับเจาะเป็นคนๆมีไม่มากนัก
การเจาะในรายละเอียดให้แต่ละคนนั้น
กินเวลาไม่ต่ำกว่า ๕ นาที หรือให้ติดต่อกิน ๑๐ นาทีขึ้นไป
ลองคำนวณจากกลุ่มคนที่ไปให้ท่านสอนในแต่ละวัน
ตีเสียว่าวันละ ๕๐ ถ้าจี้กันครบทุกคนก็ ๒๕๐-๕๐๐ นาที
ไม่มีทางที่ใครจะทำให้ครบได้ไหวทุกวัน

แต่รูปแบบถามตอบให้ได้ยินโดยทั่วกัน
ก็มีส่วนช่วยลดข้อจำกัดเรื่องเวลาลงไปได้
เพราะเมื่อได้ยินปัญหาและคำไขจากกรณีของคนอื่น
ก็มีสิทธิ์ตรงกับปัญหาเฉพาะตน
เมื่อได้คำตอบแล้วจึงไม่จำเป็นต้องรอให้ถึงตาตนอีก
เรียกว่าเป็นการอาศัยมวลชน
เป็นเครื่องกระทุ้งช่วยให้เข้าใจมาถึงปัญหาของตน
ไม่ใช่อาศัยมวลชนเป็นเครื่องกล่อมให้คล้อยตามกัน

ย้อนมาถึงตัวข้อสงสัยที่ว่า "นี่เป็นพุทธหรือเปล่า?"
ก็ขอให้ดูจากพระวินัยปิฎก เล่มที่ ๑ มหาวิภังค์ ภาค ๑
ที่มีอยู่ครึ่งหนึ่ง พระสารีบุตรเข้าที่สงัดแล้วเล็งดูด้วยญาณ
เกิดความสงสัยว่าพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นมามากมายหลายพระองค์
แต่พระพุทธศาสนาของแต่ละพระองค์ก็มีอายุไม่เท่ากัน
บ้างก็ตั้งอยู่ได้นาน บ้างก็ตั้งอยู่ได้เดียวเดียว

พอมีโอกาสพระสารีบุตรเลยทูลถามพระพุทธเจ้าว่า
เหตุอันใดทำให้พระพุทธศาสนาตั้งอยู่นานบ้าง ไม่นานบ้าง
พระผู้มีพระภาคตรัสตอบว่า ดูกรสารีบุตร
พระศาสนาของพระผู้มีพระภาคพระนามวิปัสสี

พระนามลี้ชี และพระนามเวสสุ ไม่ดำรงอยู่นาน
เพราะเหล่าท่านทรงท้อพระหฤทัย
ที่จะแสดงธรรมโดยพิสดารแก่สาวกทั้งหลาย
บทธรรมต่างๆที่สาวกจะอาศัยท่องจำสืบต่อมีอยู่น้อย
อีกทั้งกฎกติกาวินัยสงฆ์ต่างๆก็ไม่มี
เมื่อพระพุทธเจ้าและเหล่าสาวกตั้งเดิมอันตรธานไป
พระพุทธศาสนาของพระองค์ท่านเหล่านั้น
จึงพลอยอันตรธานตามไปด้วยในฉับพลันทันที

ถามว่าพระองค์ท่านเหล่านั้นสอนพระสาวกอย่างไร
พระพุทธเจ้าพระนามว่า "เวสสุ"
ทรงกำหนดจิตภิกษุสงฆ์ด้วยพระหฤทัยแล้วทรงสอน
ภิกษุสงฆ์ประมาณพันรูปในป่าอันน่ากลัวสำหรับมนุษย์แห่งหนึ่ง
โดยตรัสสั่งว่าพวกเธอจงตรีกอย่างนี้ อย่าได้ตรีกอย่างนั้น
จงทำในใจอย่างนี้ อย่าได้ทำในใจอย่างนั้น จงละส่วนนี้
จงเข้าถึงส่วนนั้นอยู่เถิด ทำเช่นนั้นอยู่ไม่นาน
จิตของภิกษุประมาณพันรูปนั้น
ก็ได้หลุดพ้นแล้วจากอาสวะทั้งหลาย เพราะไม่ถือมัน

สรุปคือวิธีการสอนแบบหักจิต ตักจิตนี้
พระพุทธเจ้าในอดีตเคยทรงทำมาก่อน
และปัจจุบันก็ยังมีครูบาอาจารย์ทางพุทธมากมาย
ถือปฏิบัติเพื่อแก้กุลลูกศิษย์กันอยู่
เป็นความสามารถประกอบกับ "ความเต็มใจเหนียว" ของแต่ละท่าน
จะไปหาว่าอยู่นอกเหนือขอบเขตของพุทธศาสนาคงไม่ได้
แน่นอนว่าถ้าหลวงพ่อปราโมทย์เป็นต้นลัทธิใหม่
และสอนแบบตักจิตกันอย่างเดียว
ลัทธินี้คงอยู่ไม่ได้นาน
แต่ที่ท่านประกาศตนเป็นสาวกของพระพุทธองค์
ย่อยเรื่องยากจากพระไตรปิฎกให้กลายเป็นเรื่องง่าย
ทั้งผ่านคำพูดและหนังสือมากมาย
จึงต้องว่าท่านเป็นกลจักรหนึ่งที่กำลังช่วยยืดอายุพระศาสนา
กระทำตนเป็นคนร่วมสมัยที่ยกระดับความเข้าใจของคนยุคเดียวกัน
ให้ลอยขึ้นพ้นความเชื่อแบบเดิมๆว่าศาสนามีไว้ขึ้นหิ้งก็พอ

**ถาม – ถ้าแนวที่หลวงพ่อปราโมทย์สอนเป็นพุทธที่ถูกต้อง
เหตุใดช่วงหลังจึงมีการประโคมข่าวว่าผิด
แล้วก็ได้ยินว่าพระมีชื่อเสียงเริ่มออกมารวมเคลื่อนไหวด้วย?**

ตอบ – กลุ่มที่ออกมาเคลื่อนไหวแบบจะสีกพระให้ได้นั้น
หลายคนเคยอยู่ใกล้ชิดหลวงพ่อปราโมทย์มาก่อน
นอกจากจะตั้งคำถามว่าทำไมถึงต้องจากมา
ก็ควรตั้งคำถามเพิ่มด้วยว่าทำไมเพิ่งมาเอาผิดกับท่าน
ทั้งที่เคยขอให้ท่านช่วยเหลือในแบบเดียวกัน
กับทั้งพระมีชื่อเสียงที่เพิ่งได้ยินกันว่ามีส่วนร่วม
ก็เคยนิมนต์หลวงพ่อปราโมทย์ไปเทศน์ในสถานที่ของท่านมาก่อนด้วย

หลายกรณีนะครับ คำถามมีความสำคัญกว่าคำตอบ
เพราะจนตายเราอาจไม่รู้คำตอบที่แท้จริง
แต่ถ้าตั้งคำถามถูก เราอาจได้ข้อสังเกตที่ทำให้ตาสว่างเดี๋ยวนี้เลย

ถ้าผิดจริง ทำไมจึงเป็นคุณมากกว่าโทษ?

สิ่งที่หลวงพ่อปราโมทย์ทำไมใช่ขยาญาณวิเศษ
ไม่ใช่การขายความถูกต้องแม่นยำแบบหมอดู
แต่เป็นการสอนเจริญสติ ตามแนววิธีที่ท่านถนัด
ถ้าหากเห็นว่าผิด ไม่ดี ไม่ถูก
แล้วเหตุใดจึงปล่อยให้ท่านสอนอยู่หลายปี?

คำตอบในใจของผม ซึ่งไม่ใช่คำตอบอันเป็นที่สุด
อาจมีความผิดพลาดได้ประสามนุษย์ธรรมดาเดินดิน
คือ ทั้งหลายทั้งปวงเป็นเรื่องของมุมมองว่าถูกเช็ดไว้อย่างไร
เมื่อเช็ดไว้ให้เล็งเห็นประโยชน์ ทุกคนก็พร้อมใจเห็นว่าเป็นเรื่องดีงาม
แต่วันหนึ่งเมื่อถูกชี้มาจากบุคคลที่น่าเชื่อถือบางท่าน
ให้เล็งเข้าไปเห็นโทษจากการสอนของหลวงพ่อปราโมทย์
เช่น สอนแล้วลูกศิษย์อ่อนแอ สอนแล้วไม่มีทางได้มรรคผล
สอนแบบนี้ไม่ใช่เยี่ยงอย่างแบบพุทธอันควร
สอนแบบนี้เป็นการอวดอุตตริมนุสสธรรม ผิดวินัยร้ายแรง
สอนแบบนี้เป็นไปไม่ได้ ต้องใช้วิธีหลอกลวงให้หลงเชื่อ ฯลฯ

หลายคนก็เอียงเอนไปเห็นว่าเป็นเรื่องน่ารังเกียจไป

โลกตั้งอยู่อย่างนี้

ใครเห็นอย่างไร เอาไปพูดกันอย่างไร

ขึ้นอยู่กับถูกครอบด้วยมุมมองแบบไหนจริงๆ

แล้วก็ต้องถามกลับอีกด้วยว่า

เพราะเหตุใดคนส่วนใหญ่จึงไม่เกิดความรู้สึกร่วม

ว่าหลวงพ่อบราโมทย์สอนผิด สอนไม่ดี

เพราะถ้าเกินกว่าครึ่งหนึ่งเห็นว่าเป็นไม่ดี

ย่อมต้องเรียกว่าเป็น "โลกรวัชชะ"

หรือพฤติกรรมของพระที่ชาวโลกติเตียน

ที่คนส่วนใหญ่ไม่รับรู้ ไม่มีความรู้สึกร่วมไปด้วยกับข้อกล่าวหา

ก็เพราะหลวงพ่อบราโมทย์ไม่ได้เน้นโฆษณาว่าอาตมามีดินะ

อาตมารู้ใจคนนะ มาหาอาตมานะ อาตมาพยากรณ์มรรคผลได้นะ

จะมีก็แต่เห็นหรือได้ยินท่านพูดตรงไปตรงมา

เกี่ยวกับคนที่กำลังได้รับการสอน

ว่าเพ่ง ไม่เพ่ง เผลอ ไม่เผลอ รู้ดีแล้ว ยังรู้ไม่ค่อยดี

ซึ่งเจ้าตัวย่อมทราบแกล้งว่าตรงหรือไม่ตรง

เวลาผู้คนบอกต่อกันถึงความสามารถของหลวงพ่อบราโมทย์

จึงบอกว่า นี่! หลวงพ่อรูปนี้สอนดินะ

เป็นทุกขอยู่แล้วหายทุกขได้ ท่านสอนให้ดูใจตัวเองง่ายๆ

ไม่ต้องลงทุนอะไรเลย คนเมืองที่ทำมาหากินก็พอเอาดีทางนี้ไหว

แค่เข้าใจก็ทำได้ด้วยตนเอง ฟังตนเองได้

ไม่จำเป็นต้องเสมอไปว่าต้องไปให้หลวงพ่ "ตรวจการบ้าน"

ขราวาสซึ่งเป็นคนเมืองนั้น ไม่ได้คาดหวังอะไรจากพระมากหรอกครับ

แค่อยากเจออะไรเย็นๆ

แค่อยากหายร้อนจากความทุกข์ทางใจที่เป็นอยู่

แต่นี้ได้เกินคาด

ท่านพาไปเจอสูตรสำเร็จดับทุกข์สิ้นเชิงของพระพุทธเจ้าได้ด้วย

โดยไม่ต้องเสียสตางค์แม้แต่บาทเดียว

เกินกว่า ๙๐% ของลูกศิษย์ใหม่ไม่รู้เรื่องอริยบุคคลและมรรคผลด้วยซ้ำ
การประโคมกล่าวโทษท่านเรื่องอวดอุตตริมนุสสธรรม
จึงสร้างแนวร่วมไม่สำเร็จ
และผู้กล่าวโทษเองก็อาจต้องตอบคำถามไปอีกนาน
ว่าท่านอวดอุตตริตรงไหน ฟังซีตี่ก็แผนก็ไม่เห็นรู้สึกอย่างนั้นเลย

สรุปคือถ้ากลุ่มโจมดีท่านจะเอาโทษผิดปาราชิก
ข้อหาอวดอุตตริมนุสสธรรม
ก็จำเป็นต้องหาหลักฐานที่ชัดเจนมามัดตัว
จะให้ดีคือรวมเอาคนเรือนหมื่นเรือนแสนที่ท่านสอน
มาช่วยกันประจานว่าสิ่งที่ท่านชี้ให้ดู
เรื่องจิต เรื่องความอึดอัด เรื่องความปลอดโปร่ง
มันไม่เป็นความจริง เป็นเรื่องหลอกลวงล้วนๆ
นอกจากนั้น ควรจะต้องทำลายหลักฐานสำคัญ
คือดวงจิตที่สว่างไสวของชาวพุทธจำนวนนับไม่ถ้วนให้หมด
ไม่ใช่เทข้อมูลฝ่ายโจมดีหมดหน้าตักด้วยคำกล่าวซ้ำๆ
ว่าท่านอวดอุตตริมนุสสธรรม ผิดวินัยร้ายแรง
ดังที่เคยเป็นมาและเป็นอยู่

**ถาม – บางฝ่ายเรียกร้องให้ชาวบ้านสงบปากสงบคำ
แล้วปล่อยให้พระเคลียร์กันเองจะดีกว่าไหม?**

ตอบ – ในสมัยที่พระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์
ข้อวินัยจำนวนมากเกิดขึ้นโดยธรรมชาติ
คือชาวบ้านชาวเมืองที่เห็นภิกษุทำอะไรผิดๆ
ไม่ควรแก้สมณสาธูป ก็พากันเข้าไปร้องเรียนกับพระพุทธเจ้า
ซึ่งเกือบร้อยทั้งร้อยของข้อเรียกร้อง ประสบความสำเร็จ
พระพุทธเจ้าบัญญัติวินัยขึ้นมา
อาศัยการเรียกร้องของชาวบ้านนั่นเอง
ฉะนั้น คงไม่ใช่สิ่งที่เราควรกล่าวว่ปล่อยให้เป็นเรื่องของพระ
เพราะเรื่องของพระคือความเป็นความตายของพุทธศาสนา
และพระพุทธเจ้าก็ฝากให้พุทธบริษัท ๔
เป็นผู้ดูแลความเป็นความตายของพุทธศาสนา
กล่าวคืออุบาสกอุบาสิกาตาคำนอกวัดต้องร่วมดูแลด้วย
อย่างน้อยก็คอยสอดส่องพระไม่ดี

ตลอดจนคอยให้การสนับสนุนพระดี ทั้งทางตรงและทางอ้อม

การ "ตั้งข้อสังเกต" ไม่ได้ไม่งามเกี่ยวกับหลวงพ่อบราโมทย์
จึงอยู่ในวิสัยฆราวาสที่พบว่าท่านผิดจริง
จะได้พยายามดีซ่องร้องป่าว เนื่องจากท่านเป็นพระดัง
มีอิทธิพลกระทบกับพระศาสนาอย่างใหญ่หลวง
หากไม่ช่วยกันตั้งข้อสังเกต อาจเหมือนปล่อยให้ทำอะไรก็ได้
กระทบศาสนาถึงไหนแล้วก็ไม่รู้

แต่การ "เอาผิด" หลวงพ่อบราโมทย์ให้ได้
เป็นเรื่องของสงฆ์ที่ต้องดำเนินการกันอย่างชัดเจน
หลวงพ่อบราโมทย์ประกาศอยู่ว่าถ้าเห็นท่านผิดพลาด
ก็ให้สงฆ์ตั้งอธิกรณ์ขึ้นมา
จะได้เป็นที่รู้ผลโดยกระบวนการยุติธรรมทางสงฆ์

แต่เรื่องที่ตามมา เกิดจากการลงความเห็นของคนกลุ่มเดียว
แล้วพยายามใช้ขอบเขตอำนาจของตน
ในการกดดันให้ท่านถอดจีวรทั้ง
อ้างว่าทำเพื่อความชอบธรรม
เพราะเห็นท่านเป็นอันตรายและรอชั้นตอนไม่ได้
นับว่าไม่ให้ความยุติธรรมใดๆแก่ท่านเลย

ถาม – อย่างไรก็ตามก็เห็นค้าน

**ไม่อาจมองว่าหลวงพ่อบราโมทย์สร้างชื่อให้ครูบาอาจารย์
เพราะท่านบอกว่าครูบาอาจารย์ให้คำรับรองท่าน**

ตอบ – เรื่องที่ว่าครูบาอาจารย์ของหลวงพ่อบราโมทย์
ได้ให้คำนิยมไว้อย่างไร เป็นเรื่องรู้เฉพาะท่านกับครูบาอาจารย์
ตลอดจนคนที่อยู่พร้อมหน้ากันในขณะนั้นๆ
เรารู้เฉพาะที่ว่าคนยุคนี้สมัยนี้ รู้จักใครแล้วได้อะไรบ้าง

บท บ.ก. ฉบับก่อนผมไม่ได้อยากช่วยอวดอ้างว่าท่านสร้างชื่อให้อาจารย์
แต่เนื่องจากเป็นข้อหาใหญ่
คือการกล่าวว่าหลวงพ่อบราโมทย์วางแผนขึ้นมามีอำนาจ
ด้วยวิธีแอบอ้างชื่อเสียงของพระป่าต่างๆ

ผมจึงอาศัยมุมมองลูกศิษย์ของท่านหลายต่อหลายคนที่เห็นด้าน
เพราะเดิมทีพวกเขาไม่รู้จักหลวงปู่ดุลย์หรือหลวงปู่หลวงพ่อบ้างใดมาก่อนเลย
คนส่วนใหญ่รู้จักแต่หลวงตามหาบัวผ่านข่าวบริจาคทองบ้าง ข่าวคุณทองก้อนบ้าง
(นี่พูดถึงชาวบ้านทั่วไปจริงๆนะครับ ไม่เกี่ยวกับชาววัดหรือชาวใกล้เคียง)

แต่พอคำสอนของหลวงพ่อบราโมทย์เริ่มกระจายไป
ครูบาอาจารย์ต่างๆที่หลวงพ่อบราโมทย์อ้างถึง
ก็กลายเป็นที่รู้จัก มีคนไปกราบไหว้ขอรับฟังเทศนา
หรือแม้แต่หลวงตามหาบัวที่มีคนคิดปราคมา
พามาศรัทธาหลวงพ่อบราโมทย์แล้วท่านปราค
ชี้แจงและแยกแยะอะไรให้เข้าใจ
คนเหล่านั้นก็พากันไปกราบขอขมา ขออโหสิกรรมจากท่าน

เป็นที่ทราบในหมู่ศิษย์หลวงปู่ดุลย์ว่าท่านเก็บตัวมาก
ไม่ออกกว้าง เลือกสอนเฉพาะคน
การที่ท่านจะเป็นที่รู้จักและจดจำสำหรับคนรุ่นหลัง
ก็ต้องอาศัยหมู่ศิษย์ที่มีเครดิตประจักษ์คสมัย
ขอให้คำนึงว่าหลวงปู่ดุลย์กลายเป็นที่เคารพศรัทธาทันที
เมื่อหลวงพ่อบราโมทย์แจกแจงพระคุณของท่านให้สานุศิษย์ทราบ

ในทางเดียวกัน พระพุทธเจ้าก็จะเป็นที่รู้จัก
หาก "กลุ่มสงฆ์" ในปัจจุบันไม่มีภาพดีออกมาเป็นพยานพุทธคุณ
ขอให้นึกถึงฝรั่งที่ไม่มีคณะสงฆ์ดีมาช่วยให้เลื่อมใส
เขาก็เอาพระพุทธรูปไปวางพื้น
บางที่เอาเศียรพระไปตั้งคู่กับอะไรที่ชาวพุทธสุดทน

สรุปคือเราต้องอาศัยชีวิตเป็นๆสืบกระแสศรัทธาแทนกัน
และผมก็อยากชี้ว่าการอ้างถึงครูบาอาจารย์ของหลวงพ่อบราโมทย์
เป็นการส่งเสริมครูบาอาจารย์ให้โดดเด่น เป็นที่จดจำ
ไม่ใช่อาศัยครูบาอาจารย์หากิน
กรณีศิษย์เก่าของหลวงปู่ดุลย์ที่รู้จักท่านดีนั้นผมขออนุโมทนา
แต่ถ้าเราสำรวจตัวอย่างประชากรเอามาทำสถิติกัน
จะพบว่าเดิมมีชาวพุทธน้อยกว่านี้มากที่รู้จัก เคารพ จดจำ
ตลอดจนนำคำสอนของหลวงปู่ดุลย์มาใช้กัน
เดี๋ยวนี้เด็กรุ่นใหม่อายุไม่ถึง ๒๐ มากมาย

รู้จักหลวงปู่ดูลย์ แล้วก็จำรูปร่างหน้าตาท่านได้ด้วย
บอกว่าเป็นอาจารย์หลวงพ่อบราโมทย์
ซึ่งเป็นอาจารย์ของเขาและพ่อแม่
และมันไม่น่าเป็นไปได้ที่ได้เจอใหม่
จะหันไปสนใจหลวงปู่ดูลย์และคำสอนของท่านด้วยตนเอง

ฝากไว้นิดหนึ่งด้วยครับว่า
เบื้องหน้าเบื้องหลังทั้งหมด
ขอความกรุณาอย่าฟังจากเสียงลือเสียงเล่าอ้าง
อย่าด่วนปักใจเชื่อเพียงเพราะเห็นว่าเขารู้ลึกกว่าเรา
เพราะผมฟังหลายๆกระแสที่พูดกันลึกลึกๆนั้น
เจ้าตัวก็รับการถ่ายทอดข้อมูลมาผิดๆอยู่

ถ้ามีอะไรสำคัญจริงๆก็จะอัปเดตให้ทราบนะครับ
แต่ฉบับหน้าคงเขียนเรื่องอื่นแล้ว
ที่ต้องรบกวนให้ฟังเรื่องราวมาสองฉบับ
ก็เพราะท่านที่อ่านธรรมะใกล้ตัวอยู่นี้
มีไม่น้อยที่เคารพรักและศรัทธาหลวงพ่อบราโมทย์ครับ
ไม่ยากให้รับข่าวลือจนสับสนว่ายังควรมีแก้ไขอ่านต่อดีไหม

ถ้าชีวิตคุณดีขึ้น
ถ้าคุณมาหาแก่นธรรมของพระพุทธเจ้าได้
จะมีอะไรดีกว่านี้เล่า?

ดังตฤณ
มกราคม ๕๓

เรื่องน่าสนใจระจําคน

อย่าแสวงหาสันติธรรมนอกร่างกับจิต
เมื่อรักษาจิตให้อยู่กับปัจจุบันด้วยความมีสติแล้ว ความสุขสงบย่อมอยู่ตรงหน้า
คอลัมน์ "สารสองใจ" ฉบับนี้
พบ "ธัมมะในลิขิต ฉบับที่ ๕" จาก "ท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสมฺปนฺโน" ค่ะ (-/-)

โรคนอนไม่หลับ ถือเป็นอีกหนึ่งโรคยอดนิยมของคนยุคนี้กันไปแล้วนะคะ (+_+)
แต่หลายคนอาจจะยังไม่ทราบ ว่าการภาวนา สามารถช่วยแก้ปัญหานี้ได้คะ
ก่อนเข้านอนคืนนี้ ใครที่นอนไม่ค่อยหลับ
อย่าลืมอ่านคำแนะนำจาก "**คุณดังตฤณ**" ที่คอลัมน์ "**ดังตฤณวิสัชนา**"
ในตอน "**ภาวนาแก้ปัญหาอนอนไม่หลับ**" ค่ะ

ขึ้นชื่อว่าโชคร้าย ใครๆ ก็ไม่อยากพบเจอ
แต่ในมุมของนักภาวนาแล้ว ในความโชคร้าย คือความโชคดีที่ซ่อนอยู่ ^_^
คอลัมน์ "**โหรา (ไม่) คาใจ**" ฉบับนี้
"คุณ Aims Astro" มีเรื่องเล่าสนับสนุนคำพูดนี้ได้เป็นอย่างดี
ในตอน "**โชคดีที่โชคร้าย**" ค่ะ

และขอแนะนำคอลัมน์ใหม่ "**กว่าจะถึงฝั่งธรรม**"
อันเป็นการรวบรวมเรื่องราวของครูบาอาจารย์
ในระหว่างการศึกษา จนกระทั่งถึงฝั่งพระนิพพาน
ว่าท่านต้องพบเจออุปสรรคอะไรบ้าง และผ่านพ้นมาได้อย่างไร
เพื่อเป็นกำลังใจให้กับพวกเราผู้เดินตามรอยท่าน ได้นำมาเป็นแบบอย่างกันคะ
ฉบับนี้ ขอเริ่มต้นด้วยเรื่องของ "**พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต**" (^/\^)
ในตอน "**ผู้ระงับทุกขเวทนาด้วยธรรมโอสธ**" โดย "**คุณเทียบฐิติ**" ค่ะ

ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

เนื่องในโอกาสเดือนแห่งความรักที่กำลังจะมาถึง
เครือข่ายพุทธิกา ขอเชิญชวนคุณผู้อ่าน ร่วมมอบความรัก
ให้กับผู้ป่วยโรคมะเร็งเรื้อรัง และผู้ที่เจ็บป่วยด้วยโรคร้ายสุดท้ายในโรงพยาบาล

ซึ่งกำลังต้องการกำลังใจและการดูแลอย่างมากจากคนรอบข้าง

ด้วยการเป็น "อาสาข้างเตียง" ^_~

ผู้สนใจ สามารถอ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่นี้คะ

<http://bit.ly/cAG61g>

นิตยสาร Dlitomag ขอเชิญคุณผู้อ่าน ร่วมมีส่วนในการเผยแพร่ธรรมะฉบับออนไลน์

ด้วยการบริจาคภาพสำหรับทำปกนิตยสาร

ท่านที่สนใจ สามารถ add friend ได้ที่นี้คะ (^~^*)

<http://dlitemag.multiply.com>

ธัมมะในลิขิต ฉบับที่ ๕

โดยท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสมฺปนฺโน
วัดป่าบ้านดาด จ.อุดรธานี

(รวบรวมโดย คุณเอียน ธัมมัญญ จ.จันทบุรี)

ฉบับที่ ๕

วัดป่าบ้านดาด จ.อุดรธานี

๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๙

ขอให้ตั้งใจปฏิบัติตามแนวที่ได้อธิบายให้ฟังแล้วในจดหมายทุกๆ ฉบับ
อย่าส่งจิตใจไปอื่นนอกจากกายกับจิตให้เกินกว่าเหตุ จะเสียเวลา
ทั้งจะนำความกังวลเดือดร้อนมาเผาผลาญเราเปล่าๆ
และขอแนะนำอีกว่า...

อย่าแสวงหาสันติธรรมคือพระนิพพานออกไปจากกายกับจิต

ปัจจุบันเป็นบ่อเกิดแห่งบุญแลบาป
อดีตอนาคตไม่ใช่บุญแลบาป และมีใช่บ่อเกิดแห่งบุญแลบาป
ปัจจุบันนี้เองเป็นตัวบุญตัวบาป
เมื่อเรารักษาจิตให้อยู่ในปัจจุบันด้วยความมีสติแล้ว
กิเลสบาปธรรมที่ไหนดจะเลื่อนลอยมาครอบงำจิตให้เราได้รับความเดือดร้อนแล้ว

เหตุที่เราจะเดือดร้อนขุ่นมัว ก็เพราะปล่อยจิตให้คว้านโน้นคว้านนี้ไม่อยู่เป็นสุข
คือคว้าวอดีตอนาคตซึ่งเหมือนน้ำลายถ่มทิ้งแล้ว
คว่ำกลับเข้ามาใส่ปากอีก ย่อมน่าสะอิดสะเอียนต่อลิ้นไม่น้อยเลย
อารมณ์หรือสิ่งที่ชั่วอะไรก็ตามที่ผ่านพ้นไปแล้ว
เรารู้แล้วว่าไม่ดียังคว่ำกลับคืนมาเผาจิต
อันนี้ยิ่งร้ายกว่าน้ำลายที่ถ่มทิ้งเสียอีก เลยหาความเย็นไม่ได้เลย

เราอยู่ดีกินดีอย่าหาเรื่องใส่เรา

เราต้องการจะให้ไฟดับ ต้องใส่ฟืนออก แล้วไฟจะค่อยดับเอง

จิตถ้าได้เชื่อ คือ อดีต อนาคต เป็นปัจจุบันหนุนหรือส่งเสริมอยู่แล้ว
ก็จะไปกันใหญ่เหมือนไฟได้เชื่อจะนั้น
ดังนั้น จึงควรรักษาจิตให้อารมณ์ที่ดีเป็นเครื่องตี๋มโดยปัจจุบัน
ก็นับวันจะสงบสบายคลายจากสิ่งที่เป็นข้าศึก
จะมีแต่ความสงบสุขทุกอิริยาบถ
จึงจะสมนามว่าผู้ฉลาดทรมาณจิตให้หายพยศได้

อนึ่ง สัตว์พยศเขายังทรมาณได้ ธรรมดาจิตเมื่อมีกิเลสก็ต้องมีพยศ
เราจะหักห้ามหรือทรมาณให้จิตหายพยศไม่ได้ จะเรียกว่าคนฉลาดที่ตรงไหน
เมื่อเราทรมาณจิตได้มากน้อยก็ถือว่าเป็นคนฉลาดโดยลำดับ
จนถึงเรียกว่าเป็นคนฉลาดได้ (ยอดนักปราชญ์) เอว์ สวัสดิ์.

บัว

โชคดีที่โชคร้าย

โหรา (ไม่) ดาใจ

Aims Astro

ถาม – ดิฉันไปดูดวงมาหลายที่แล้ว หมอดูทุกรายบอกว่าเป็นคนอาภัพ ซึ่งชีวิตจริงก็ไม่เคยสมหวังสักอย่าง งานก็ไม่ก้าวหน้า เลิกรากับสามี เงินก็ไม่ค่อยมี ญาติก็ไม่เหลียวแล ฯลฯ บางทีก็ฉีกฉาคนที่เขามีพร้อมทุกอย่าง แล้วก็น้อยใจตัวเองที่เกิดมามีแต่ความทุกข์เสียเป็นส่วนใหญ่ ทุกวันนี้ก็มีแต่กรรมเท่านั้นที่เป็นที่พึงพอใจ อยากรู้ว่าใครที่อาภัพขนาดดิฉันบ้างไหมคะ

ดวงของแต่ละคนบอกให้ทราบว่าเขาจะต้องผิดหวังในบางเรื่องหรือหลายเรื่อง บ้างมีโรคภัยเบียดเบียนไม่เป็นสุข บ้างต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยว บ้างผิดหวังในความรักนับครั้งไม่ถ้วน บ้างถูกโกงจนต้องเป็นหนี้ก้อนใหญ่ในช่วงวัยเกิกลางคน บ้างพลัดพรากจากสิ่งที่รัก ฯลฯ แน่นอนว่าทุกคนย่อมอยากเป็นสุขในทุกด้าน แต่คนที่สมหวังทุกอย่างย่อมไม่มี ซึ่งก็มีหลายคนทุกข์มากแต่สุขน้อยเหลือเกิน หลายคนที่เป็นเช่นนี้ ต้องมีชีวิตอยู่แบบทนทาน ยกเว้นคนที่ปฏิบัติธรรมซึ่งสามารถเป็นสุขได้แม้พบนานาปัญหา

“จำไว้เป็นศิโยวีรตเลยนะ ถ้าไม่ทุกข์ ไม่มีใครอยากออกจากสังสารวัฏหรอก พระพุทธเจ้าตรัสเองเลยนะ” คำคมข้างต้นนั้นมาจาก “วาทะดังดฤณ ฉบับ ดังดฤณสอนน้อง” (ถ้าสนใจก็เชิญได้ที่ <http://dungtrin.com/teach>) แท้จริงแล้วความทุกข์คือแรงบันดาลใจที่ดีที่สุด ให้หันมาเอาจริงเอาจังในการปฏิบัติธรรม

ว่าแล้วก็ขอเล่าถึงคนที่พบกับโชคร้าย แต่พลิกให้กลายเป็นโชคดีได้สำเร็จนะคะ เป็นเรื่องของลูกค้าหญิงท่านหนึ่ง ที่เมื่อผุดดวงมาแล้วก็รู้ว่าเป็นช่วงดวงตกหนักมาก ดาวประจำตัวเดินอ่อนกำลัง พัวพันกับดาวที่เป็นศัตรูและเป็นเจ้าเรือนทุสสถานภพ ดูอาการแล้วชีวิตช่วงนี้คงไม่มีความสุขนัก แต่เท่าที่สนทนากันรู้สึกว่ามีจิตใจเธอผ่องใส ดูสบายๆ เกินกว่าดวงที่กำลังย่ำแย่ ลูกค้าเล่าว่าเพิ่งแยกทางกับสามี โดยที่เธอเป็นคนบอกเลิกเอง เพราะอยากให้เขามีโอกาสได้พบคนใหม่ เนื่องจากอีกไม่นานตัวเธอเองจะเดินไม่ได้แล้ว เพราะกล้ามเนื้อลายมีปัญหาค่ะ ตอนนี้เธอตั้งอกตั้งใจทุ่มเทชีวิตเพื่อการเจริญวิปัสสนา

เมื่อได้ฟังแล้วก็รู้สึกนับถือในน้ำใจเด็ดเดี่ยวกล้าหาญยิ่งของเธอค่ะ ลูกค้าบอกว่าไม่มีอะไรต้องห่วง เพราะกายก็คนละส่วนกันกับใจอยู่แล้ว และบอกว่าชีวิตที่เหลืออยู่เพื่อการปฏิบัติ เพราะไม่มีสิ่งใดมีค่าไปกว่าธรรมะอีกแล้ว ฟังแล้วต้องขออนุโมทนาและขอให้เธอก้าวหน้าในทางธรรมยิ่งๆ ขึ้นไปค่ะ 🙏

ลูกค้าชายอีกท่านซึ่งได้สนทนาหลายครั้ง ตั้งแต่คราวแรกที่ตรวจดวงกัน เขาเล่าให้ฟังว่าติดเชื้อ HIV แต่

ก็มีกำลังใจในการเจริญสติ ส่งผลให้ร่างกายยังแข็งแรง ปริมาณเม็ดเลือดขาวอยู่ในระดับที่ดี ครึ่งล่าสุดที่ได้คุยกัน เขาเล่าว่าอยากจะเดินทางไปทั่วประเทศ (ตามความเข้าใจของดิฉันคือคล้ายๆ การเดินธุดงค์ แต่ว่าลูกค้านั้นเป็นฆราวาสนะคะ) จึงบอกเขาไปด้วยความห่วงใยว่า "จำได้ว่าคุณไม่สบาย ต้องถนอมร่างกายไว้ด้วยนะคะ แต่ถึงยังไง ไม่ว่าเวลาจะเหลือเท่าไร ชีวิตในชาตินี้ของคุณก็ถือว่าคุ้มค่ามากแล้วจริงๆ"

ในขณะที่สนทนากับเขามาถึงตรงนี้ ก็นึกถึงพุทธพจน์หนึ่ง ซึ่งต่อมาได้ไปค้นคว้าเพิ่มเติมจาก www.84000.org พบว่าอยู่ในอรรถกถา ขุททกนิกาย คาถาธรรมบท สหัสสวรรคที่ ๘ ความว่า "โย จ วสสสโต ชีเว อปสฺส อุตฺตมุตฺตม โส อโณ ชีวโต เสฏฺโฐ อุตฺตมุตฺตม. ก็ผู้ใดไม่เห็นความเกิดขึ้นและความเสื่อมอยู่ พึงเป็นอยู่ ๑๐๐ ปี ความเป็นอยู่วันเดียว ของผู้เห็นความเกิดและความเสื่อม ประเสริฐกว่าความเป็นอยู่ของผู้นั้น" จะนั่นต่อให้เจ็บป่วยหนัก มีเวลาของชีวิตอีกเพียงหนึ่งวัน แต่ได้เจริญสติปัฏฐาน ก็เรียกว่ามีชีวิตที่คุ้มค่าแล้วนะคะ :)

ลูกค้าทั้งสองท่านที่ได้เล่าสู่กันฟังนี้ ล้วนใช้การพบความทุกข์ พลิกให้เป็นความโชคดีอย่างใหญ่หลวง เป็นการใช้ชีวิตของมนุษย์ผู้พบพระพุทธศาสนา อันนับเป็นโอกาสที่แสนยากในสังสารวัฏนี้ ได้อย่างสุดคุ้มค่าค่ะ

ความทุกข์นั้นคือแรงบันดาลใจอันยอดเยี่ยม ในการออกจากสังสารวัฏ เพราะใครก็ตามที่ชีวิตมีแต่ความสุข ก็มักนั่งนอนใจ ไม่แสวงหาทางหลุดพ้น แล้วก็ตายไปชาติหนึ่ง ทั้งๆ ที่โลกนี้ยังมีพระพุทธศาสนาประดิษฐานอยู่ ดังนั้นหากได้พบธรรมะของพระพุทธเจ้า มีครูบาอาจารย์ที่ดี มีร่างกายที่มีกำลังใจจะปฏิบัติได้ แลพบความทุกข์ จนได้นำธรรมะและการเจริญสติมาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตแล้วละก็ ไม่เรียกว่าคนอภัพแต่นับว่าเป็นคนมีบุญ (^_^)

สุดท้ายนี้ขอฝากคติธรรมของท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต เพื่อเตือนใจตนเองและผู้อ่านทุกท่านค่ะ

"เมื่อเกิดมาอาภัพชาติ แล้วอย่าให้ใจอาภัพอีก

ผู้เกิดมาชาตินี้อาภัพแล้ว อย่าให้ใจอาภัพ

คิดแต่ผลิตโทษทำบาปอกุศล เผลอพลาดตนให้ได้ทุกข์ เป็นบาปกรรมอีกเลย"

:)

สำหรับท่านที่สนใจดูดวงกับคุณ Aims Astro สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ ตามลิงค์ด้านล่างค่ะ

<http://sites.google.com/site/aimsastro/>

ภาวนาแก้ปัญหานอนไม่หลับ

ถาม : มีข้อปฏิบัติที่ช่วยแก้ไขปัญหานอนไม่หลับของคนที่หลับยากบ้างไหมครับ
รู้สึกว่ามีหนึ่งหลักได้แค่สองครั้งเอง

คนที่นอนแล้วรู้สึกไม่เต็มอิ่มนี่นะ เป็นคนที่หาความสุขในด้านหนึ่งของชีวิตได้ยาก เพราะว่าการนอนหลับ มันเป็นการที่เราได้หลบจากความวุ่นวายในโลกความเป็นจริง ไปอยู่ในความฝัน ไปอยู่ในความสงบ ไปอยู่ในความได้พักผ่อน

ถ้าหากแม้แต่หลับยังไม่สามารถที่จะหลับได้ลง ก็เหมือนกับชีวิตทั้งชีวิตเต็มไปด้วยความวุ่นวาย คุณจะรู้สึกว่า ในส่วนลึกของคุณเลย มันจะไม่มีความสุข การที่คนเรานอนไม่หลับมีหลายสาเหตุ อยู่ๆแค่ถามว่า เออ ผมนอนไม่หลับ แล้วอยากได้วิธีทำให้มันหลับ อันนี้มันง่ายเกินไปนะ มันไม่ใช่ผมบอกอุปบายวิธีอะไรอย่างใดอย่างหนึ่งไปแล้วมันได้ผลแน่ๆ แต่อยากให้ลองดู ผมแนะนำสองข้อแล้วกัน

ข้อแรก สังเกตว่าในอาการนอนไม่หลับนั้นนะ มันเกิดขึ้นจากอะไรเป็นหลัก เกินกว่า ๕๐% เอาเป็นว่า ๗๐-๘๐% ของอาการนอนไม่หลับ มาจากอาการคิดไม่เลิก คิดว่าวุ่น แล้วเครียด หรือว่าความคิดมันไม่ยอมหยุด มันหมุนไปเรื่อยๆ มันปั่นตัวเองไปเรื่อยๆราวกับว่ามันไม่ใช่ความคิดของเรา เราไม่สามารถบังคับมันได้ ซึ่งก็จริงนะ ตามหลักแล้วความคิดมีเหตุปัจจัยมายังไง มันก็หมุนไปแบบนั้น ด้วยตัวของมันเอง มันเป็นอนัตตา เราบังคับมันไม่ได้ ถ้ามันคิดหนัก คิดมาก คิดว่าวุ่น จนกระทั่งรู้สึกรำคาญๆอยู่ในหัว รู้สึกว่าอึดอัด ผมจะให้วิธี อันนี้เป็นอุปบายนะ เป็นวิธีง่ายๆ

ลองหาลูกเหล็ก นึกออกไหม ลูกเหล็กที่เค้เอาไว้ซ่อมขกลมนะ มากำไว้ กำให้แน่นเลยนะ คือวางมือไปสบายๆ ตกลงข้างตัวนี้ แล้วกำให้แน่น ให้เกิดความรู้สึกชัดเจนขึ้นมาที่มือแทน

แทนไ้ความรู้สึกชัดเจนที่มีแต่ความแข็ง มีแต่ความว้าวุ่นอยู่ในหัว
ย้ายคลื่นความรู้สึกในหัวมาที่มือแทน

ลองกำไปเรื่อยๆ จนกระทั่งรู้สึกว่ามันล้าๆ
ก็กำต่อไป จนกระทั่งในที่สุดนะ เดี๋ยวมันหลับไปเอง
คือย้ายความว้าวุ่นจากในหัวลงมาที่มือนะครับ
ทดลองดูนะ หลักการมันง่ายๆแหละ คุณก้านะ
แต่อันนี้อธิบายให้เข้าใจ ก็คือว่าย้ายความว้าวุ่น
ย้ายความรู้สึกที่มันหนักๆเข้มๆในหัวนี้มาที่ส่วนของมือแทน

ข้อสอง คือ อยากจะแนะนำว่า ให้สังเกตในระหว่างวันว่าคุณคิดเรื่องอะไรไม่เล็ก
ใจมันจึ้เข้าไปจับเข้าไปอยู่กับตรงนั้น
ขอให้สังเกตว่า ถ้าระหว่างวันคุณคิดเรื่องอะไรไม่เล็ก
ก่อนนอนคุณก็จะยังคิดเรื่องนั้นอยู่ หรือว่าวนๆอยู่กับสองสามเรื่องนั้นแหละ

ถ้าหากระหว่างวันคุณเห็นว่าความคิด ว่าจิตใจ
มันจึ้เข้าไปที่ความคิดแบบไหนเรื่องไหน
สังเกตว่ารู้ยังงี้ดูยังงี้ ดูความคิดแบบนั้นยังงี้
ลักษณะกลุ่มความคิดแบบนั้นนะ
คุณดูด้วยอาการยังงี้แล้วใจมันสบายขึ้นมาได้
คือพูดง่ายๆ ให้มาซ้อมตอนขณะกำลังตื่นล้มตาอยู่
แล้วเวลาที่นอนลง มันเกิดความคิดแบบนั้นขึ้นมา
คุณจะสามารถเอาสิ่งที่ซ้อมไว้นั้นมาใช้ได้ ณ เวลานั้นนะครับ

สมมติว่าคุณคิดเรื่องงาน คิดไม่เล็กกว่าจะทำยังงี้ดี
เดี๋ยวมันจะพลาดไหม เดี่ยวมันจะสำเร็จไหม
แล้วอาการของใจเข้าไปยึดเข้าไปเกาะอยู่ตรงนั้นระหว่างวัน
ยึดไม่เล็กเลย ไม่ปล่อยไม่ถอนออกมา
คุณลองสังเกตดูว่าทำยังงี้ ตั้งจิตไว้ยังงี้
ที่มันยังคิดเรื่องเดิมอยู่นะ แต่ไม่จึ้เข้าไปไม่จับเข้าไป
ถ้าคุณสามารถสังเกตได้ว่ามันมีอาการของใจอยู่แบบหนึ่ง
ปล่อยให้อยู่คิดอยู่นั้นแหละ แต่ว่าไม่จับแน่นไม่จึ้เข้าไป
เวลาก่อนนอนคุณคิดเรื่องนั้นขึ้นมาใหม่
อาการของใจมันก็จะไม่จึ้เข้าไปเช่นกัน
และมันจะคลายออกมาได้

อันนี้พูดง่าย ๆ ก็คือระหว่างวันซ้อมซะก่อน ซ้อมว่าดูยังไงรู้สึกยังไง
ผมไม่ซี้น้ำ แต่ว่าตั้งใจทย์ไว้ว่าดูยังไงรู้สึกยังไง
ถึงคิดเรื่องเดิมนั้นนะ ด้วยอาการที่ใจไม่ยึดมั่นถือมั่น
มันจะมีการตั้งระยะห่างระหว่างสติกับความฟุ้งซ่าน
ลองสังเกตดูดี ๆ นะครับ ลองซ้อมดู ยิ่งซ้อมบ่อยเท่าไรคุณก็จะยิ่งพบคำตอบได้
คือเวิร์ดนะ
"ตั้งใจไว้ยังไง มันยังฟุ้งซ่านเหมือนเดิมแต่ใจไม่ยึดมั่นกับความฟุ้งซ่าน
หรือเรื่องที่ฟุ้งซ่านนั้นมากเท่าเดิมนะครับ"

พระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต ผู้ระงับทุกข์เข็ญด้วยธรรมโอสธ

เทียบมูล

รูปภาพประกอบจาก <http://www.luangpumun.org/pic/undertree.html>

ความเจ็บไข้ได้ป่วย เป็นสิ่งที่ไม่พึงปรารถนาของทุกคน
โรคบางโรคอาศัยยาแผนปัจจุบันหรือยาสมุนไพร
ก็สามารถบรรเทาอาการหรือช่วยให้หายขาดได้
แต่โรคบางโรคแม้จะพยายามสักเท่าใด
ก็อาจไม่ประสบความสำเร็จในการรักษาเลย
จึงมีบางท่านใช้ "ธรรมโอสธ" ในการเยียวยาตนเอง ให้ชีวิตอยู่รอดปลอดภัยมาได้
ดังเช่นเรื่องราวของ "ท่านพระอาจารย์ใหญ่มั่น"

ผู้เป็นบูรพาจารย์ของพระสงฆ์ในสายวิปัสสนากรรมฐานหลายๆ รูปในประเทศไทย

ดังที่ได้ทราบกันดีในหมู่ผู้สนใจศึกษาประวัติของครูบาอาจารย์
ว่าท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต เป็นผู้ที่ปฏิบัติตรงควัตรอย่างเคร่งครัด
ในสมัยที่ออกปฏิบัติเบื้องต้น
ครั้งหนึ่งหลังจากได้กราบนมัสการท่านพระอุบาลีคุณูปมาจารย์ (จันทร์ สิริจนโท)
และได้รับวิธีพิจารณาปัญญาเพิ่มเติมแล้ว
ท่านพระอาจารย์มั่นได้ออกจาริกไปทางเขาใหญ่ จังหวัดนครนายก จนถึงถ้ำสาริกา
ซึ่งท่านได้ขอให้ชาวบ้านในหมู่บ้านที่อยู่ไม่ไกลจากถ้ำนั้น ให้ไปส่งเพราะท่านไม่รู้ทาง
ชาวบ้านได้เตือนด้วยความห่วงใย ว่าที่ถ้ำนี้มีผีหลวงที่ร้ายมาก
ไม่ว่าพระหรือคนที่ไปอยู่จะต้องมีอันเป็นไปเสียทุกราย
มีพระมามรณภาพที่ถ้ำนี้แล้ว ๔ รูป ในระยะเวลาไม่ห่างกันเลย
แต่พระอาจารย์มั่นท่านกลับเห็นว่าจะเครื่องเตือนสติให้ได้เป็นอย่างดี
ด้วยว่าท่านมีจิตใจที่กล้าหาญ พร้อมเผชิญต่อเหตุการณ์ต่างๆ อยู่ทุกขณะจิต
ในที่สุดชาวบ้านก็ต้องยอมไปส่งท่านที่ถ้ำสาริกา

ในช่วง ๒-๓ คืนแรกที่พำนักในถ้ำแห่งนี้
ท่านได้รับความสงบดี เพราะเป็นสถานที่ที่เงียบสงัดมาก
ในคืนถัดจากนั้น โรคเจ็บท้องซึ่งท่านเคยเป็นก็กลับกำเริบ
ไม่ว่าจะฉันทะไรเข้าไปก็ไม่ย่อย จนถึงขนาดถ่ายออกมาเป็นเลือด
แม้จะพยายามรักษาด้วยยาสมุนไพร ก็ไม่ทำให้อาการดีขึ้น
แต่กลับทวีความรุนแรงของโรคมามากกว่าเดิม
ทำให้กำลังกายของท่านอ่อนแอลงและกำลังใจก็ลดลงบ้างเช่นกัน
ในที่สุดท่านก็เลิกฉันยาเพราะพิจารณาแล้วว่าไม่ได้ช่วยให้หายจากโรคเลย
และตัดสินใจใช้ "ธรรมโอสถ" เพียงอย่างเดียวในการรักษาโรค
จะไม่ฉันยาใดๆ จนกว่าโรคนี้จะหายด้วยธรรมโอสถ
หรือไม่ก็คือจนกว่าจะตายในถ้ำแห่งนี้

ท่านได้พิจารณาว่าตนเองได้ปฏิบัติมากพอสมควรแล้ว
ไม่ควรจะซี้ซลาดอ่อนแอในทุกขเวทนาเพียงเท่านี้
เพราะเมื่อเปรียบเทียบกับเวลาที่ชั้นธจะแตกดับ
ความทุกข์ที่จะถาโถมเข้ามาทั้งทางร่างกายและจิตใจมากกว่านี้
ถ้าเพียงแค่นี้ท่านยังสู้ไม่ไหว แล้วจะสู้ในเวลาที่ธาตุชั้นธจะแตกดับได้อย่างไร

ท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสมฺปนฺโน ได้เล่าถึงเหตุการณ์ในช่วงนี้ไว้

ในหนังสือ “ประวัติท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ” ดังความว่า

“...พอท่านทำความเข้าใจกับตนเองอย่างแนใจและมั่นใจแล้ว
ก็หยุดจากการฉันยาในเวลานั้นทันที และเริ่มทำสมาธิภาวนา
เพื่อเป็นโอสภาบัจฉรรเทาจิตใจและธาตุขันธ์ต่อไปอย่างหนักแน่น
ทอดความอาลัยเสียดายในชีวิตธาตุขันธ์ ปล่อยให้เป็นที่ไปตามคติธรรมดา
ทำหน้าที่ทำหั้นจิตดวงไม่เคยตาย แต่มีความตายประจักษ์นัย
ลงไปอย่างเต็มกำลังสติปัญญาศรัทธาความเพียรที่เคยอบรมมา
โดยมิได้สนใจคำนึงต่อโรคที่กำลังกำเริบอยู่ภายใน
ว่าจะหายหรือจะตายไปขณะใดในเวลานั้น หยั่งสติปัญญาลงในทุกขเวทนา
แยกแยะส่วนต่างๆ ของธาตุขันธ์ออกพิจารณาด้วยปัญญาไม่ลดละ
คือ ยกทั้งส่วนรูปกาย ทั้งส่วนเวทนา คือ ทุกข์ภายใน
ทั้งส่วนสัญญาที่หมายกายส่วนต่างๆ ว่าเป็นทุกข์
ทั้งส่วนสังขารตัวปรุงแต่งว่าส่วนนี้เป็นทุกข์ส่วนนั้นเป็นทุกข์ ขึ้นสู่เป้าหมายแห่งการพิจารณา
ของสติปัญญาผู้ดำเนินงานทำการขุดค้นคลี่คลายอย่างไม่หยุดยั้ง
แต่เวลาพลบค่ำถึงเที่ยงคืน คือ ๒๔.๐๐ นาฬิกา จึงลงเอยกันได้
จิตมีกำลังขึ้นมาอย่างประจักษ์ สามารถคลี่คลายธาตุขันธ์
จนรู้แจ้งตลอดทั่วถึงทุกขเวทนาที่กำลังกำเริบขึ้นอย่างเต็มที่จากโรคในท้อง
โรคก็ระงับดับลงอย่างสนิท จิตรวมลงถึงที่ในขณะนั้น
ขณะนั้นโรคก็ดับ ทุกข์ก็ดับ ความฟุ้งซ่านในใจก็ดับ...”

ด้วยความห้าวหาญในธรรมของท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต
ทำให้ชนะต่อโรคทางกายได้ด้วยธรรมโอสภ
ท่านได้พำนักในถ้ำสาริกา เป็นเวลาถึง ๑ ปี
ก่อนที่จะต้องเดินทางกลับไปยังภาคอีสาน
เพื่อแนะนำสั่งสอนพระเถระและฆราวาสต่อไป
ท่ามกลางความอาลัยของมนุษย์และเทวดา
ที่ได้ทำบุญและฟังธรรมจากท่าน ณ ถ้ำสาริกาแห่งนี้

เอกสารประกอบการเขียน

“ประวัติท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ”

โดยท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสมปนฺโน ฉบับพิมพ์เมื่อเดือนธันวาคม ๒๕๕๐

"ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺตเถร สังฆปาโมกข์ คติธรรม คำสอน"

รวบรวมโดย www.schoolofdhamma.com และทีมงาน ฉบับพิมพ์เมื่อ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐

นิทานโทสะ ตอน อาฆาต

ชลนิล

รูปภาพประกอบโดย เชมเบ้

ความคิดแค้น อาฆาตมีผลพวงมาจากโทสะ...

เมื่อเราเก็บความโกรธเอาไว้ ปล่อยให้มันครอบงำจิตใจ ขยั่นคิดซ้ำ สะสมความโกรธเข้ามาเรื่อย ๆ มันก็เลเยกลายเป็นความพยาบาท อาฆาต

หากพูดถึงเรื่องความอาฆาตแค้น หลายคนคงหวาดกลัว คิดไปถึงเรื่องการตามล่า ล้างแค้นกันเจ็ดชั่วโคตร ทั้งที่จริงหากเราสังเกตใจตัวเองบ่อย ๆ จะเห็นว่าวัน ๆ หนึ่ง เรามีเรื่องให้ผูกโกรธ อาฆาตกันบ่อย ๆ อยู่เหมือนกัน

วันหนึ่งผมเข้าเวรแล้วไม่มีคนอยู่ที่ทำงานเลย พอถึงเวลาใกล้เที่ยงก็ไม่สามารถหาใครมารับฝากเวรเพื่อ

จะออกไปซื้ออาหารกลางวันได้ ดูวันนี้ผมมีแววอดกินข้าวแน่ ๆ

กระสับกระส่าย หิวก็หิว ห่วงเวรก็ห่วง กลัวว่าถ้าออกไปกินข้าวแล้วมีคนติดต่องานมาจะไม่มีคนอยู่รับเรื่อง
อดทนรออีกครู่ใหญ่ก็ตัดสินใจรีบขับมอเตอร์ไซค์ไปซื้อข้าวราดแกงที่ร้านใกล้ ๆ คิดว่าใช้เวลาไม่นาน ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร

โชคดีที่ร้านยังไม่ค่อยมีลูกค้า ผมจึงบอกแม่ค้าที่คุ้นเคยกันให้ตักข้าวใส่กล่อง พร้อมกับเร่งแกล

“ขอด่วนเลยนะป้า...ตอนนี้เข้าเวร ไม่มีคนอยู่ที่ทำงาน”

ไม่รู้ว่าจะเกิดอาเพศ หรือแกกรรมณ์เสียมาจากไหน จึงขัดหูกับคำพูดของผม

“ถ้ารีบนักก็ไปกินร้านอื่นเลยไป” แยกย่อนั่นครั้นอย่างไม่มีแววล้อเล่น

ผมจุกกิก โมโหจัด เดินออกจากร้านทันที โดยไม่แวะสั่งอาหารที่ร้านอื่น มาถึงที่ทำงานก็คิดซ้ำถึงคำพูด
ป้าขายข้าวแกง ยิ่งคิดยิ่งโกรธ ยิ่งคิดยิ่งโมโห

คิดดูเราหิวก็หิว รีบก็รีบ ห่วงเวรที่รับผิดชอบก็ห่วง ตั้งใจรีบไปรับมาโดยใช้เวลาน้อยที่สุด กลับเจอ

เหตุการณ์แบบนี้...ทำไมป้าแกไม่เข้าใจเลยวะ...

สุดท้าย ผมบอกกับตัวเองทันที...จะไม่เหยียบร้านแกชั่วชีวิต...(ย้า...ชั่วชีวิต)

สมัยวัยรุ่น (หลายปีเหลือเกิน) ผมชอบฟังเพลง ซีโอเทปสะสมเป็นประจำ ด้วยความที่มีนิสัยง่าย ๆ เชอ ๆ
จึงมักแต่งตัวตามสบาย ด้วยเสื้อยืดเก่า ๆ กางเกงขาสั้นแบบปอน ๆ รองเท้าแตะเน่า ๆ ตระเวนไปโน่นมานี่โดยไม่สนใจว่าใครจะมองอย่างไร

ผมไปเลือกซีโอเทปที่ร้านแห่งหนึ่ง หาเทปเพลงที่ต้องการได้แล้วก็เอาไปให้คนขาย แล้วบอกว่าช่วยเปิด
ลองให้หน่อย เพื่อเทปมันจะยืด (เอ่อ...สมัยนั้นต้องลองเทปก่อนอย่างนี้จริง ๆ) ปรากฏว่าคนขายมองผม
หัวจดเท้า (เน้น...มองหัวจดเท้าจริง) แล้วพูดอย่างดูถูกว่า...

“ถ้าลองแล้วต้องซื้อนะ”

โอ้โฮ...สิหน้า แวดตา น้ำเสียงของเธอประกาศชัดแจ้งเลยว่า...หน้าอย่างแก (ผมเอง) ไม่มีปัญญาซื้อ
เทปม้วนนี้ได้หรอก

ขัดขา...ดูถูกกันเกินไปแล้วโว้ย

อาการโกรธจนลมออกหูเป็นอย่างไร วันนั้นได้ประจักษ์แก่ตัวเอง ผมตอบอะไรไปสักอย่างก็จำไม่ได้แล้ว
(ยั่วจนหุ้อ หน้ามิด) หันหลัง ออกจากร้าน พร้อมกับประกาศก้องในใจ
...ชาตินี้กูจะไม่เหยียบร้านมึงอีกแล้ว... (ขนาดนั้นเชียว)

...นี่แหละ อาฆาต!

ทั้งสองเหตุการณ์เป็นความโกรธแค้น อาฆาต พยาบาทที่ไม่ถึงขั้นอยากไปเผาบ้าน ทบกระजरรถคู่กรณี
กันหรอกครับ

ความแค้นเคือง ประกอบกับอัธดาที่ใหญ่คับอก ทำให้ผมโกรธเกลียดร้านค้าเหล่านั้น จนตั้งใจไม่อุดหนุน
พวกเขาอีก (แถมยังแอบแข่งให้มันเจ๋งด้วย)

ลืมนิดตัวเองไปว่า...ตอนที่บอกให้ป้าขายข้าวแกงรีบ ๆ ตักนะ คำพูดของเราก็คงทำให้เขาโกรธเหมือนกัน
ถึงโดนย้อนเข้าให้อย่างนั้น

การที่โดนคนขายเทปดูถูกนะ... “ลืค” ของผมมันก็ชวนให้เขาดูถูกจริง ๆ นั่นแหละ แต่งตัวขอทานชะแบบ
นั้น ใครเขาจะไปคิดละว่าจะมีปัญญาซื้อเทปม้วนละเกือบร้อยได้ (สมัยนั้นดอลลาร์ละยี่สิบห้าบาทเองนะ
ครับ)

ผมเก็บความอาฆาต พยาบาทไว้หลายปีทีเดียว ไม่ไปเหยียบสองร้านนั้นตามที่ตั้งใจจริง ๆ แต่ทั้งร้านขาย

เทพ ร้านขายข้าวแกงก็ไม่มีวีแววว่าจะเจ๊ง อย่างที่ผมแอบแข่งเลย (น่าแปลกมั๊ย?)

จนกระทั่งผมได้พบครูบาอาจารย์ท่านหนึ่ง ซึ่งให้คำแนะนำเกี่ยวกับการปฏิบัติธรรมกับผมหลายอย่าง และคำพูดหนึ่งของท่าน กระแทบใจผมอย่างแรง

“รานะ เป็นพวกอึดตาสูง...แต่คนพวกนี้นะ เวลาที่อึดตาเหวี่ยงกลับ มันก็จะลงมรด่ำเร็วเหมือนกัน”

เหมือนโดนจี้ให้เห็นข้อบกพร่องใหญ่ของตนเอง...

...อึดตาสูง โทสะแรง...

ผมทบทวนเรื่องราวที่ผ่านมา นึกอยากให้ตนเองก้าวหน้าขึ้น และมองเห็นปมใหญ่ที่ค้างคาใจอยู่...ร้านขายข้าวแกง กับร้านขายเทพนั้น...

ถ้าจะฝึกลดอึดตาตัวตน ก็ต้องกล้าฝืนคำอาฆาต ที่ตนปฏิญาณด้วยโทสะ!

หลังจากได้พบครูบาอาจารย์ท่านนั้น ผมตัดสินใจเข้าไปนั่งกินข้าวแกงในร้านที่เคยตั้งใจจะไม่ยอมไปเหยียบชั่วชีวิต (เฮ้อ...ยังไม่ถึงสิบปีเลยด้วยซ้ำ)

และเข้าไปเดินดูซีดี (แต่ไม่ได้ซื้อ เพราะระยะหลังไม่ค่อยสนใจฟังเพลงแล้ว) ในร้านขายเทพที่เคยพูดจาใส่ผมอย่างดูถูก...

เหมือนปมที่มัดใจหลุดออกไปโดยไม่ต้องทำอะไร แค่ละความอาฆาตแค้นออกจากใจ...เกิดความปลอดภัยไปร่ง โลงอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน...

นี่เอง...ที่เขามองกันว่า...ละความอาฆาต พยาบาทได้ จิตใจย่อมเป็นสุข...

-----ooo-----

แก้ไขข้อมูล: รูปภาพประกอบของคอลัมน์ ดับเพลิง ฉบับที่ ๑๗ วาดโดย เด็กหญิงรณลาภ

ขอภัยในความผิดพลาดค่ะ _/|_

จะเลือกกองทุนรวมตราสารตลาดเงินอย่างไรดี?

กรมกอบกู้หนี้

Mr.Messenger

เริ่มต้นลงทุนกันแล้ว เปิดบัญชีกองทุนรวมกันแล้ว แต่พอหันไปดูธนาคารอื่นๆ บริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวมที่อื่น ก็เห็นมีกองทุนรวมให้ซื้อขายกันทั้งนั้น เห็นแค่ชื่อที่ต่างกัน ไม่เห็นรู้เลยว่าความแตกต่างคืออะไร มีอะไรที่ต้องสนใจมากกว่าแค่ชื่อกองทุนหรือเปล่า

ก่อนจะไปต่อ มาทวนกันก่อนว่า **กองทุนรวมตราสารตลาดเงิน หรือ Money Market Fund** คือ กองทุนที่มีนโยบายลงทุนในตราสารหนี้ภาครัฐหรือภาคเอกชน ที่มีอายุครบกำหนดไม่เกิน ๑ ปี ลักษณะกองทุนจะสามารถซื้อขายได้ทุกวันทำการ โดยนักลงทุนจะได้รับเงินจากค่าขายหน่วยลงทุนภายใน ๑ หรือ ๒ วันทำการถัดไป นับตั้งแต่วันที่ทำการขาย จำได้นะครับ

มาต่อกันที่เรื่องความแตกต่าง แน่นนอนครับ แต่ละ บลจ. มีความแตกต่างกันแน่นอน สิ่งที่น่าลงทุนต้องดูประกอบการตัดสินใจว่าจะเลือกลงทุนกับที่ไหน มีดังนี้ครับ

๑) นโยบายการลงทุน

แม้กองทุนรวมตราสารตลาดเงิน (ต่อไปนี้จะเรียกว่า MMF) เหมือนกัน แต่ผู้จัดการกองทุนของแต่ละกอง ก็มีนโยบายการลงทุนที่แตกต่างกัน คือ การบริหารความเสี่ยงของผลตอบแทนที่จะได้รับครับ บางกองทุนเน้นลงทุนในตราสารหนี้ภาคเอกชน ก็จะเสี่ยงกว่าการลงทุนในตราสารหนี้ภาครัฐฯ แต่การลงทุนในตราสารหนี้ภาคเอกชนก็มีโอกาสให้ผลตอบแทนสูงกว่าตราสารหนี้ภาครัฐฯ เป็นธรรมดา ปัจจุบันกองทุนรวม MMF ในตลาด มีทั้งที่ลงทุนในตราสารหนี้ภาครัฐฯทั้งหมด ๑๐๐% หรือบางกอง ก็มีการลงทุนทั้ง ๒ แบบ ผสมกันไป เพื่อสร้างผลตอบแทนที่สูงกว่า ลองดูผลตอบแทนเปรียบเทียบกับความเสี่ยงดูก่อนว่า คุ่มค่าแก่การเสี่ยงหรือไม่

๒) อายุตราสารที่ลงทุนเฉลี่ยในพอร์ตโฟลิโอ

จริงๆ ก็คือหัวข้อนโยบายการลงทุนเหมือนกัน แต่ที่ต้องแยก เพราะมีรายละเอียดปลีกย่อยที่ต้องอธิบายเพิ่มครับ เนื่องจากการซื้อขายตราสารหนี้ในตลาดรอง มีตราสารหนี้หลายช่วงอายุตั้งแต่ ๗ วัน ไปจนถึง ๒๐-๓๐ ปี ก็มี แต่เนื่องจาก MMF กำหนดไว้แต่แรกว่า ห้ามลงทุนในตราสารหนี้ที่อายุเกินกว่า ๑ ปี ขึ้นไป ดังนั้นผู้จัดการกองทุนจะคัดเลือกเฉพาะตราสารหนี้ที่อายุต่ำกว่า ๑ ปีลงมา แต่ก็ยังถือว่าให้เลือกเยอะแยะมากมายครับ ยิ่งถือตราสารหนี้อายุยาว ก็จะมีโอกาสได้ผลตอบแทนสูง แต่ก็แลกมาด้วยความผันผวนของมูลค่าหน่วยลงทุนที่สูงขึ้น ดังนั้นต้องเลือกกองทุนที่มีอายุตราสารเฉลี่ยในพอร์ต

เหมาะสมกับความเสี่ยง ที่เรารับได้เช่นกัน ข้อมูลส่วนนี้ เราสามารถถามได้กับเจ้าหน้าที่บริษัทฯ โดยตรงครับ

๓) ช่องทางการบริการซื้อขายหน่วยลงทุน

ถือว่าสำคัญเหมือนกันครับ เพราะกองทุน MMF นั้นมีสภาพคล่องสูง ต้องสามารถซื้อและขายได้ทุกวันทำการของธนาคาร หากเราเลือกกองทุนที่เราไม่สะดวกจะทำรายการ ก็เท่ากับเราไม่ได้ใช้ข้อได้เปรียบของกองทุนอย่างเต็มที่ ปัจจุบันมีหลาย บลจ. สามารถให้เราทำรายการผ่านทางโทรศัพท์ และ Internet เรียกได้ว่าสะดวกกว่าแต่ก่อนมากมาย

๔) บริการอื่นๆ และการให้ข้อมูลของพนักงาน

บริการที่ดี ข้อมูลที่พร้อม จะทำให้เรามีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง ให้กองทุนสร้างผลตอบแทนดีกว่าที่อื่นยิ่งๆ แต่การให้ข้อมูลของพนักงานหรือของบริษัท ไม่เป็นไปตามความต้องการของเรา หรือให้ข้อมูลที่ผิดพลาด ก็มีโอกาสทำให้เราเสียหายได้ในระยะยาว ดังนั้นข้อนี้ ควรให้ความสำคัญมากนะครับ

ปัจจัยในการเลือกกองทุน ๓ ข้อแรกนั้น เปรียบไปก็คือโยนิโสมนสิการ หรือ ความแยบคายในการคิดพิจารณาและปฏิบัติธรรม **ไม่มีใครบอกเราได้ว่านโยบาย หรือการลงทุนแบบไหนเหมาะกับเรา นอกจากเราต้องพิจารณาด้วยตัวเอง** ตัวผมหรือแม้แต่พนักงานขายก็เป็นเพียงแค่ผู้ให้ข้อมูลเท่านั้น การตัดสินใจลงทุนก็ขึ้นอยู่กับนักลงทุนเองเกือบทั้งหมด ส่วนข้อที่ ๔ เปรียบเสมือนการเลือกคบภักยาณมิตร ที่คอยแนะนำให้คำปรึกษาอย่างถูกวิธี ไม่ใช่เดินไปหา ชวนแต่จะให้ลงทุนกองทุนหุ้นที่เสี่ยงมากกว่า หรือตัวเราเองรับความเสี่ยงได้สูง แต่กลับแนะนำกองทุนตราสารหนี้ให้ เป็นต้น **การปฏิบัติธรรมไม่สามารถขาดสองสิ่งนี้ไปได้ฉันใด การลงทุนก็ขาดไม่ได้ฉันนั้นครับ**

สำหรับคนที่รับความเสี่ยงได้สูง บทความครั้งต่อไป จะพาไปรู้จักกับตราสารทุน หรือ หุ้น กันครับ
รู้แล้ววาร์อยุ่ยาวนาน แต่อดใจรออีกหน่อยนะ

โชคดีในการลงทุนครับ

มานมนตรา ฉบับที่ ๑๓

ชลนิล

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

๑๐

ใบหน้าหนึ่งโผล่สวนมาจากด้านนอก ปีกแก้วผ่องหงาย เกือบส่งเสียงกรีดตั้งลิ้น แต่คอ
หล่อนตีบตันตัวเย็นวาบเหมือนถูกจับแช่ในน้ำที่ขี้วโลก

มันเป็นใบหน้าของชายคนหนึ่ง โครงรูปสี่เหลี่ยม กรามใหญ่ ดวงตาลมเบิกกว้าง
มองเห็นลูกตาโปนกลอกไปมาจนแทบหลุดออกมาจนอกแบ้า เส้นผมหยิกขดแนบศีรษะ จมูกไม่มี
สัน รูจมูกบานพะเยิบ ริมฝีปากแหงวรีน จนเห็นเหงือกแดงสด ฟันขาวแหลม ผิวหนังเขียวซีดไม่
ต่างจากซากศพ ทั้งยังพพองตะปุ่มตะป่ำ

ทั้งหมดไม่ได้สร้างความหวาดกลัวแก่ปีกแก้วมากไปกว่ามือข้างหนึ่ง มือที่กำลังจิกเส้นผมอัน
หยิกขด เจ้าของมือคือร่างสูงใหญ่ ผิวดำออกเขียว ที่สำคัญ...ร่างนั้นปราศจากหัว

เด็กสาวพยายามยันกายหนีห่างร่างสยอง ผิวหัวขาดกำลังขูศีรษะอัปลักษณ์ล้อหลอกหล่อน
เหงื่อกาฬแตกซิกเต็มใบหน้า ความหวาดกลัวจู่โจมจนคิดอะไรไม่ถูก อยากหนีแต่แขนขาเกือบเป็น
อัมพาต ทำได้เพียงเกลือกไถลไปกับพื้น

ดวงตาอัปลักษณ์หลุดห้อยลงมาข้างหนึ่ง ปากแหงวรีนกำลังขยับ เสียงหัวเราะอันน่าสยวสัน
หลังดังขึ้นมา

"เหอ...เหอ...เหอ..."มันเดินมาจนถึงประตูหน้าบ้าน แล้วโยนหัวตัวเองเข้ามา

ปีกแก้วกระโดดหลบโดยสัญชาตญาณ ถึงกระนั้น หัวสยองก็ยังไม่ห่างจากหล่อนไม่ถึงเมตร ใบหน้า
นรกเกลือกลานพลิกเฉยกับเด็กสาว เสียงแหบพร่าปนน่าขนหัวลุกเอ๋ยซ้าๆ ขาดเป็นห้วงๆ

"ช้า...แค่...มา...ทัก...ทาย...เหอ...เหอ..."ว่าแล้วมันอ้าปากกว้าง ลิ้นสีแดงตรวดแลบดังงู
เหี่ยว

"คุณอา" วูบแห่งความหวาดกลัว สติอันน้อยนิด ระลึกถึงชื่อนี้ได้

แสงสีขาววาวสว่างจ้า แผลออกจากร่างปีกแก้ว ปลายลิ้นแดงสดพุ่งมาเกือบถึงใบหน้าหล่อน แล้ว
ต้องหยุดชะงัก แสงสว่างทอประกายอีกวูบ หัวสยองขวัญก็ป่นสลายกลายเป็นผงคลี

ปีกแก้วหันไปทางประตู ร่างไร้หัวกำลังพราเลื้อนและกลืนหายไปกับความมืด

"คุณอาคะ คุณอา..."ปีกแก้วตะโกนเรียกชื่อนี้ซ้ำซากในใจ

สิ่งตอบกลับมาคือความเงียบ...คุณอาปิดการติดต่อ

เด็กสาวลุกขึ้นด้วยอารมณ์ไม่ปกติ แข้งขายังสั่นเกินระงับ พยายามสงบสติอารมณ์เพื่อเดินเข้าบ้าน แล้วหูกก็แว่วเสียงเครื่องยนต์อันเคยคุ้น แสงไฟหน้ารถกำลังส่องกราดเข้ามา

“พี่มัค... หล่อนยิ้มออกมาจนได้

พันเกลียวลงจากรถแล้วหันไปพูดกับมรรคาสั้นๆ

“ขอบคุณ...”

ชายหนุ่มก้มศีรษะรับ แต่ยังไม่เคลื่อนรถ

“คุณกลับได้เลยค่ะ ไม่จำเป็นต้องรอให้ฉันเข้าบ้านก่อนหรอก” หญิงสาวเข้าใจเจตนาของเขามรรคาเงยหน้าขึ้นมองโดยไม่พูดอะไร หล่อนเห็นความเป็นมิตรในดวงตาคู่นั้น

พันเกลียวเดินผ่านประตูเข้าบ้านเรียบร้อยมรรคาจึงขับรถออกไป บริเวณบ้านหญิงสาวครีမ်ไปด้วยไม้ผลหลายชนิด ทางเดินจากประตูใหญ่ถึงตัวบ้านไม้ไผ่กลิ่นก้น หน้าบ้านเปิดไฟทิ้งไว้ ดึกขนาดนี้ยายคงนอนหลับไปแล้ว

เวลานับว่าดึกโข ซอยลึกจนเสียงยวดยานแทบดังเข้ามาไม่ถึง บ้านดกอยู่ในความเงียบ พันเกลียวก้าวเท้าช้าๆ จังหวะสม่ำเสมอ เดินไปได้ไม่กี่ก้าวหล่อนก็หยุด หมุนตัวช้าๆ ไปที่ต้นมะม่วงใหญ่ริมรั้ว บริเวณนั้นดกอยู่ในเงาสลัวมีเสียงแมลงร่าตรีกรี๊ดปึกประปราย

ละอองหมอกขาวๆ จับตัวหนาขึ้นเป็นไธๆ แกวโค่นต้น จนเห็นรูปร่างรางๆ แววดาของพันเกลียวเฉยเมย อารมณ์ราบเรียบ มือไขว้หลังท่าทางสบาย

ร่างได้งามะม่วง เป็นหญิงสาวรูปร่างอ่อนแอ้น เส้นผมสั้นแนบลำคอ นัยน์ตาล่อนเด่นชัดท่ามกลางความมืด

“กะ...พ่อ...” พันเกลียวเรียกชื่อนี้ซ้ำ ชัด

“เจ้าจำข้าได้เพียงชื่อเท่านั้นหรือ” หล่อนถามเสียงเบา

“เราเคยมีข้อผูกพันอะไรกันหรือเปล่า” พันเกลียวถามเรียบๆ

“ถ้าข้าบอก...แล้วเจ้าจะเชื่อหรือไม่”

“นั่นมันอยู่ที่ว่า ฉันเคยให้สัญญาอะไรไว้กับเธอ”

รอยยิ้มจากดวงวิญญาณมีความหยาบหย้นปนเศร้าใจ

“เมื่อเจ้าได้ความเป็นมนุษย์ กลับเล่นลั่นคารมเช่นนี้”

“บอกมาสิ ว่าฉันเคยสัญญากับเธอว่ายังไง”

น้ำเสียงพันเกลียวแฝงความร้อนใจ

“มันไม่ใช่ ‘สัญญา’ ที่ยิ่งใหญ่อะไรนักหรอก” หล่อนพูดหย้น “ถึงเจ้าจะจำได้หรือไม่...จะกระทำตามสัญญาหรือไม่ข้าก็จะไม่ว่าเจ้าสักคำ...”

“อะไร...ฉันไม่เข้าใจ” พันเกลียวงุนงง

“ข้าให้ออกาสเจ้าคืนสัญญา” กะพ่อพูดเรียบๆ “ถอยห่างจากบุรุษผู้นั้นเสีย ถ้าเจ้าหวั่นเกรงต่ออันตราย ข้ารับรอง...จะไม่มีผู้ใดรบกวนเจ้า และเจ้าจะได้มีชีวิตปกติเช่นคนธรรมดา”

“ถ้าไม่ล่ะ” หญิงสาวหลุดปากไปโดยไม่ตั้งใจ

“ข้าก็ยินดี ที่เจ้าไม่คืนสัญญา...แต่ว่า...” กะพ้อเจี๊ยบไปนาน... “ข้าไม่สามารถรับรองอนาคตของเจ้าได้”

“คุณเป็นใครกันแน่” พันเกลียวสงสัย แต่กะพ้อกำลังจางหาย เหลือเพียงเสียงแว่วๆ

“จำไว้ ‘วิชา’ ที่เจ้ามียังไม่อาจเทียบกับจำวได้ เพราะฉะนั้น อย่าอาจหาญท้าทายจำวโดยตรงเด็ดขาด...”

วิญญาณสาวหายลับกับความมืด พันเกลียวยืนนิ่งชั่วครู่ ระบายลมหายใจแผ่วๆ ยืงนาน ความสงสัยในใจหล่นยิ่งทับทรวง

ปีกแก้วกำลังหมุนหมุนอย่างเป็นสุข มรรคาค่อยๆ คลี่ผ้าห่มคลุมร่างเด็กสาวอย่างอ่อนโยน ปลายนิ้วเชยลอนผมที่ปรกแก้มหล่นออกเบาๆ พร้อมรอยยิ้มอบอุ่นในดวงตากลมแป้วที่มองเขาเป็นประกายใส

“เรียบร้อย...หลับตาได้แล้ว เด็กดี” น้ำเสียงดุถึงล้อเลียนเช่นนี้ เขาเคยใช้ยามหล่นเป็นเด็กตัวเล็กๆ

“พี่มคอย่าเพิ่งไปไหนนะคะ” ปีกแก้วเกี่ยวปลายนิ้วเขาไว้

“จะ พี่สัญญาแล้วไง ว่าจะนั่งเป็นเพื่อนจนแก้วหลับ” เขาพูดพร้อมจับมือเล็กๆ ใส่ไว้ในผ้าห่ม

“หลับซะ พรุ่งนี้ต้องไปสอบแต่เช้าไม่ใช่หรือจะ” เขามือไต่ผ้าห่มเบาๆ แล้วถอยมานั่งบนเก้าอี้ข้างเตียง

เด็กสาวหลับตาอย่างว่าง่าย มรรคาคับไฟที่หัวเตียง ทั้งห้องเหลือเพียงแสงสลัวส่องลอดมาจากช่องประตู แวตาดอ่อนโยนของมรรคาเปลี่ยนไป กลายเป็นดุดัน คมกล้า เขานึกถึงตอนที่กลับมาบ้าน ปีกแก้วพบเขาด้วยใบหน้าซีดเผือด โผกอดเขาเต็มแรง เนื้อตัวสั่น เขาต้องใช้เวลาครู่ใหญ่ กว่าจจะรู้ว่า ‘ใคร’ ทำให้น้องเขาเป็นเช่นนี้

ความแค้นเคืองเกินระงับ เขาไม่คิดว่า ‘พวกมัน’ จะตามเอาเรื่องกับปีกแก้วเด็กสาวที่ไม่รู้ อีโนห์อีเหน่ สิ่งมีค่าที่สุดในชีวิตเขาคือปีกแก้ว เขาไม่ยอมให้ใครมาทำร้ายหรือแม้แต่ขู่ให้หล่นตกใจกลัว

เขาไม่รู้ว่าตนเองกับจำวมีความแค้นเคืองอะไรกัน แต่ถึงจะเป็นจริง คนที่ต้องชดใช้คือเขา ไม่ใช่ปีกแก้ว...

มรรคาประสานมือไว้บนตัก ไตร่ตรอง ครุ่นคิด...เรื่องราวส่วนใหญ่พอปะติดปะต่อได้ ขาดแต่แกนสำคัญ ซึ่งเขายังไม่รู้...และไม่รู้ว่า...ทำอย่างไรถึงจะรู้ได้

“ผมขอพบคุณพันเกลียว” มรรคาบอกต่อหญิงชราที่ยืนอยู่หน้าประตู

“คุณมาทำไม” คำถามแปร่งปร่า แวตาดังเล

“ผมมีเรื่องอยากให้เธอช่วย” ชายหนุ่มตอบ “ช่วยบอกเธอตามนี้ด้วยนะครับ”

ลับร่างหญิงชรา มรรคาจึงมีโอกาสนั่งเก้านของพันเกลียวอย่างละเอียด เนื้อที่บานหล่นค่อนข้างกว้าง เต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่ๆ คุลมครึ้มและลึกลับ ตัวบ้านเป็นไม้สองชั้น กลางเก่ากลางใหม่ ดูแข็งแรง ไม่ล้าสมัย เขาเคยมาส่งพันเกลียวสองครั้ง และแทบทุกครั้งก็ไม่มีโอกาสสังเกตอะไรมา

วันนี้เขาต้องรีบสะสางงานทั้งหมดให้เรียบร้อยตั้งแต่ก่อนเที่ยง ให้เลขาบอกเลื่อนนัดลูกค้า เพื่อใช้เวลาช่วงบ่ายมาที่นี่

“คุณพันเกลียวเชิญคุณเข้าพบข้างใน” ไม่นานเขาก็ได้รับการเชื้อเชิญ

หญิงสาวต้อนรับเขาที่ห้องโถงๆ ไม่มีเฟอร์นิเจอร์ เครื่องประดับ ผ่นทุกด้านทาสีเขียวอ่อน พันเกลียวนั่งรอเขาบนเก้าอี้หน้าโต๊ะตัวใหญ่ มรรคาทรุดบนเก้าอี้ด้านตรงข้ามโดยไม่รอค่าเชื้อเชิญ

“เริ่มธุระของคุณได้เลยค่ะ” ไม่มีคำกล่าวทักทาย ไม่มีการเอ่ยนำ หญิงสาวขึ้นต้นสนทนาด้วยการดึงเข้าสู่ประเด็นหลัก

“เมื่อคืนน้องสาวผมโดนปีศาจตนหนึ่งหลอก” เขาพูดตรงจุดเช่นกัน “ผมคิดว่ามันต้องเป็นสมุนของจ้าว”

“แล้วคุณจะให้ฉันทำยังไง” หญิงสาวถามกลับ

“คุณมีวิธีใดที่จะช่วยคุ้มครองเธอมั๊ย”

พันเกลียวหลับตาลง ภาพเด็กสาวหน้าใสปรากฏในห้วงสำนึก สาวน้อยผู้มีรัศมีแห่งเทพเป็นเกราะป้องกันตน เหตุใดปีศาจถึงสามารถเข้าถึงตัวเธอได้ และหากมันทำได้จริง หล่อนจะใช้วิธีใดช่วยเหลือ

“คุณจำวิญญาณของผู้หญิงคนนั้นได้มั๊ย” พันเกลียวยังไม่ตอบปัญหาชายหนุ่ม

“ใคร...กะพ้อ” มรรคาสงสัยในวินาทีแรก ก่อนช้อนีหลอดออกมา

“เธอก็มาหาฉัน พูดอะไรหลายอย่าง ให้ฉันอยู่ห่างคุณ ไม่ก็อย่าหักหาญกับจ้าวตรงๆ”

“แล้วคุณก็เชื่อเธอ”

นัยน์ตาของพันเกลียวสาดประกายกล้า

“เวลานี้คุณน่าจะบอกกับฉันได้แล้วว่า ‘จ้าว’ คือใคร คุณรู้จักจ้าวและกะพ้อมากแค่ไหน และที่สำคัญ...กะพ้อให้คุณเห็นอะไรในอดีตบ้าง”

มรรคาคุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง

“เอาสิ ผมว่าตอนนี้ คงมีคุณคนเดียวที่น่าจะเข้าใจเรื่องทั้งหมดได้ดีกว่าใคร”

จบคำพูด...มรรคาเริ่มต้นเล่า...ตั้งแต่เข้าไปยังดงไม้ครั้งแรก กระทั่งฝันเห็นเรื่องราวในอดีตแต่ละครั้ง การได้พบหลวงพ่อบุญพ่อบุญต่อเรื่องได้

“จนถึงเดี๋ยวนี้ คุณพอจะบอกได้ไหมว่า ในอดีตคุณเคยเป็นใคร” พันเกลียวสรุปถาม

มรรคาหรีดตาลง คำตอบช้า...แต่หนักแน่น

“ผมคิดว่า ผมไม่ใช่มนุษย์”

พันเกลียวไม่แปลกใจ

“เพราะฉะนั้น คุณถึงกล้าท้าทายจ้าว กล้าท้าทายความเชื่อและศรัทธาของคนทั้งหมู่บ้าน”

“อาจเป็นเพราะผมสงสัยกะพ้อ” มรรคาตอบอย่างลั้งเล ไม่ทันสังเกตความผิดปกติชั่วแวบในดวงตาของพันเกลียว

“แต่ก็นั่นแหละ” เขาถอนใจ “ผมแค่คิด แต่ก็ยังไม่รู้...ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าผลการเผชิญหน้ากับจ้าวครั้งนั้น มันจะเป็นอย่างไร และทำไมเราถึงต้องมีสัญญาผูกพันกันมาจนถึงปัจจุบัน”

มรรคาทอดสายตาออกไปนอกหน้าต่าง มือกอดดอกหลวมๆ พันเกลียวมองท่าทางปล่อยตัวตามสบายของเขาด้วยความรู้สึกแปลกๆ กึ่งชื่นชม กึ่งพิงใจ...เมื่อได้สติ หล่อนรีบสลัดความคิดเหล่านั้นออกไปทันที

“แล้วเราจะทำอย่างไรกันดี คุณจะให้กะพ้อพาไปดูตืดอีกครั้ง โดยที่คุณไม่อาจซึมซับมันมากไปกว่าดูหนังเรื่องหนึ่ง หรือว่าคุณจะพยายามระลึกชาติด้วยตัวเอง ซึ่งหลวงพ่อกับท่านก็บอกว่าไม่ใช่เรื่องง่ายตาย”

“นั่นสิ” มรรคายอมรับ “แล้วคุณสามารถ ‘ทำ’ สิ่งเหล่านั้นได้ยังไง”

พันเกลียวเข้าใจความหมายของเขา

“พอให้ฉันฝึกสมาธิตั้งแต่เด็ก ฝึกควบคุมจิตใจ อารมณ์ จนมาถึงขั้นเล่นอิทธิวิธี แต่ฉันก็ทำไม่ได้มัน”

“ขนาดคุณฝึกตั้งแต่เด็ก คุณยังว่าไม่ดีพอ” ชายหนุ่มสายหน้า “ผมไม่เคยฝึกอะไรพวกนี้เลย แล้วทั้งชาติผมจะระลึกชาติได้อย่างไร”

“ถ้าคุณฝึกจิต เพื่อหวังระลึกชาติ ฉันก็บอกได้เลยว่า ยังไงเสียคุณก็ไม่มีวันสำเร็จ” มรรคามองหญิงสาว เขาสงสัยแต่ไม่ถาม “เพราะยิ่งหวัง ยิ่งอยากได้ จิตยิ่งไม่ยอมสงบ เมื่อจิตไม่สงบเป็นพื้นฐานแล้ว คุณจะไม่มีวันก้าวขึ้นสู่ระดับสูงได้เลย”

“จันทิ” เขาพูด “ผมขอถามอีกเรื่อง เราจะป้องกันการคุกคามจากสมุนของจ้าวได้ยังไง”

“เท่าที่สังเกต ฉันไม่คิดว่าพวกเขาจะกล้าทำร้ายคุณจริงๆ จังๆ”

“แล้วคนในความดูแลของผมล่ะ อย่างแกวี่นี่ น้องผมไม่เกี่ยวเลย ทำไมต้องมาเดือดร้อนด้วย”

พันเกลียวเกือบจะพูดถึงรัศมีแห่งเทพ แต่เหมือนมีสิ่งอันทรงอำนาจเหนือกว่า ดลใจให้หล่อนผ่านเรื่องนี้ไป

“ฉันว่าคนของคุณน่าจะปลอดภัย การที่คุณจดจำอดีตไม่ได้แบบนี้อาจทำให้คุณเป็นต่อมากกว่า เพราะสิ่งที่จ้าวต้องการ จะสัมผัสผลก็ต่อเมื่อคุณจำสัญญาในอดีตชาติได้”

มรรคาเคาะนิ้วลงบนโต๊ะอย่างครุ่นคิด

“เราไปหาหลวงพ่อกันอีกครั้งดีไหม” ชายหนุ่มเสนอ

“ท่านบอกแล้วไม่ใช่หรือว่า ‘จงหาหนทางด้วยตัวของตัวเอง’ ”

“แล้วทางนั้นมันอยู่ที่ไหน” เขาจันตรอก

“คุณบอกว่า ท่านเคยให้หนังสือประวัติหลวงปู่ อาจารย์ของท่านกับคุณไม่ใช่หรือ” พันเกลียวสะกิดเรื่องนี้ขึ้น “คุณเองก็เคยบอกว่า...ในชาติก่อน คุณได้ใส่บาตรหลวงปู่ใหญ่ แล้วเหตุการณ์นี้ก็บันทึกอยู่ในประวัติท่านด้วย”

“ใช่” มรรคายอมรับ เหมือนจะเห็นหนทางรำไร “สิ่งที่ผมไม่รู้ อาจถูกซ่อนอยู่ในเรื่องราวของท่านก็ได้”

“ฉันขออวยพรให้คุณหาเจอแล้วกัน”

มรรคายิ้มออก เป็นรอยยิ้มสดใสคล้ายตะวันฉายตอนเช้า นานๆ ครั้งหрокเขาถึงจะยิ้มอย่างนี้สักที โดยมากไม่ค่อยมีใครได้เห็นนอกจากปีกแก้ว

พันเกลียวเป็นหน้าหลบ ไม่ใช่ว่าไม่อยากมอง หากแต่ต้องการควบคุมจิตใจที่เริ่มจะโลดแล่น ให้อยู่ในความสงบ เจกเช่นเคยเป็นมา

“เอาละ เป็นอันว่าพวกเรากำลังจะไปเที่ยวทะเลกัน”

นี่คือข้อสรุปเรื่องสถานที่เที่ยว ซึ่งค้างคามาดังแต่ก่อนสอบจนถึงวันสอบเกือบสุดท้าย

“แล้วจะไปกันเมื่อไหร่ดีล่ะ” จบจากเรื่องสถานที่ก็เป็นเรื่องเวลา

“หลังสอบเสร็จ”

“นั่นมันแหงแขะอยู่แล้ว ใครจะไปวันนี้พรุ่งนี้กันล่ะ”

“จันเสาร์นี้เป็นไง เราสอบเสร็จวันศุกร์พอดี วันเสาร์ก็ออกไปเปิดสมองกันเลย”

“โอเค” หลายเสียงสนับสนุน

“บี๊ บี๊” มีเสียงแปลกประหลาดดังขึ้นมากลางวง

“เพลงใคร...เพลงใครดั่งยะ” เสียงถามแหลมสูงแผ่ความหมั่นไส้ เด็กสาวสามสี่คนก้มดูที่เอาตัวเอง”

“ยายแก้ว”

สาวน้อยเจ้าของชื่อยิ้มแผล่ หยิบเพลงเจอร์ขึ้นมาดู แต่ไม่ทันมืออันรวดเร็วของเพื่อนจอมแสบในกลุ่ม

“...สอบเสร็จแล้วยังไม่ต้องรีบกลับ พี่จะมารับไม่เก็นสี่โมงเย็น” เสียงอ่านแจ้วๆ พร้อมมีมือของเพื่อนๆ ผู้อยากรู้อยากเห็นทั้งหลาย ต่างไขว่คว้ากันพลัน

“บอกมานะยายแก้วว่าพี่คนไหน” เสียงขู่ขี้ขี้แถมขบขันของเพื่อนๆ ทำให้ปิ๊กแก้วหัวเราะคิกคัก

“พี่มัค...พี่ชายฉันยะ” ปิ๊กแก้วตอบแล้วแย่งเพลงเจอร์จากมือเพื่อนๆ มาดูอีกที

“พี่มัคไหนวะ” เพื่อนบางคนถาม

“เฮ้ย แกไม่รู้หรอก พี่ชายแก้วมันนะ เป็นเจ้าของโรงงานที่พวกฉันไปสัมภาษณ์กันไง” เพื่อนอีกคนช่วยตอบ

“อ้อ คนที่อาจารย์ส่งบทสัมภาษณ์ไปลงหนังสือใช่ไหม...เฮ้ย...หล่อนี้หว่า” อีกเสียงเสริมขึ้น

“หล่อสู้พี่แมนของแกได้หรือเปล่า” มีเสียงแซว

“แกไปถามมันอย่างนี้ได้ยังงี้ว้า...เขาว้า หากคนงาม ให้ถามคนรัก แกต้องถามว่า หล่อได้ครึ่งของพี่แมนเขาหรือเปล่า...”

และแล้ว วงสนทนาก็ถูกหักเหออกไปอีกหลายเรื่อง ปิ๊กแก้วเก็บเพลงเจอร์ เฟ้งป้ายสามโมงกว่าๆ หล่อนและเพื่อนๆ หลายคนสอบเสร็จก่อนเวลา จึงมานั่งปรึกษาเรื่องไปเที่ยวกันที่หน้าตึกเรียน ซึ่งใกล้กับลานจอดรถ เด็กสาวจึงไม่หวังว่ามรรคาจะหาไม่เจอ

แต่ดราม่าตึกเรียนทอดยาวออกไป กว่าทุกคนจะdingเข้าสู่รายละเอียดการท่องเที่ยวได้ เวลา ก็ผ่านไปเกือบครึ่งชั่วโมง ทุกคนตกลงกันว่าจะไปทะเลในตอนเช้าวันเสาร์ เป็นการทัวร์แบบลุยๆ ไม่ต้องวางแผนมากมาย สัมภาระติดตัวแค่กระเป๋าคนละใบ อาศัยรถประจำทางแล้วต่อเรือเอา ใช้เวลาสองคืนสามวันก็น่าจะกลับได้

ก่อนสี่โมงเย็นเล็กน้อย กลุ่มเด็กสาวแตกกระจายกลับบ้าน เหลือเพียงไม่กี่คนนั่งคุยเรื่อง
สัพเพเหระตามประสาผู้หญิง

ปึกแก้วเห็นมรรคาคั้งแต่เลี้ยวผ่านหน้าตึกเรียน ก่อนจะวิ่งไปจอดตรงลานจอดรถ หล่นจิ้ง
เก็บหนังสือและของกระจุกกระจิกใส่กระเป๋า

“ไปนะยะ พี่ชายมารับแล้ว” ปึกแก้วลาเพื่อนๆ

“เออๆ แล้วมะรินเจอกัน”

“สอบวิชาสวดท่ายแล้วนะโว้ย พรุ่งนี้อย่าลืมทบทวนตำราให้ดีละ”

“จ้า...แม่เพื่อนผู้แสนดี” ปึกแก้วยิ้มหวาน เดินตัวปลิว มีสายตาของเพื่อนๆ มองตามเพื่อหาข้อมูล
มาคุยเพิ่มรสชาติ

มรรคาเปิดประตู ยืนรอรับ ปึกแก้วไม่รู้ตัวว่าตนเองกลายเป็นเป้าสนทนาของเพื่อนๆ กลุ่มจอม
แสบไปแล้ว

“โคตรหล่อเลยวะ ผู้ชายอะไร” เสียงหนึ่งทะลุขึ้นมากลางกลุ่ม

“ตัวจริงหล่อกว่าในรูปเยอะเลยว้ามัย”

“เออวะ ตอนฉันไปสัมภาษณ์ ยังได้เห็นตัวจริงใกล้ๆ เลย แต่แปลกแฮะ ทำไมนามสกุลไม่ยัก
เหมือนกัน”

“สงสัยจะเป็นพี่ชายร่วมโลกมากกว่า หน้าตาไม่เห็นเหมือนกันเลย” มีคนออกความเห็นเพิ่ม

“เฮ้อ...ฉันว่าต้องรอให้พวกแกกลับบ้านเสียก่อน ฉันถึงจะลุกจากโต๊ะนี้ได้วะ”

“ทำไมยะ”

“อ้าว ขึ้นฉันลุกกลับบ้านตอนนี้ พวกแกก็ได้เอาฉันเป็นที่เมาท์สนุกปากกันต่อสิยะ”

นอกจากเสียงหัวเราะตามมา ก็ยังมีเสียงตบตบดังสัพเพเหระอย่างครื้นเครง

(โปรดติดตามต่อฉบับหน้า)

ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๑๘

ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๑๘ ขอเชิญให้ท่านผู้อ่านมาชวนคิดชวนรู้

กับคำศัพท์ทางพระพุทธศาสนากันนะคะ ทราบคำตอบแล้ว ส่งคำตอบได้ที่นี้คะ --> [คลิกที่นี่](#)

ร่วมสนุกภายในวันศุกร์ที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ผู้โชคดีจะได้รับ หนังสือ **ณ มรณา** และ **ชีวิตพระธรรมเทศนาหลวงพ่อบราโมทย์** อย่างละชุดจำนวน ๑๐ รางวัลค่ะ ^_^/

จงเลือกคำที่เกี่ยวข้องกับคำอธิบายในแต่ละข้อ จากกลุ่มคำต่อไปนี้

กามสுகติภูมิ จัปพรณรังสี นิพพิทา คันถุระ ราชธรรม สิวีสุทธิ
กาสาเวะ บรมสุข นิพพาน วิปัสสนาธุระ

๑. การดับกิเลสและกองทุกข์
๒. ความหน่ายที่เกิดขึ้นจากปัญญาพิจารณาเห็นความจริง
๓. ธรรมสำหรับพระเจ้าแผ่นดิน
๔. กามาวจรภูมิที่เป็นสุคติ คือ มนุษย์และสวรรค์
๕. สุขอย่างยิ่ง ได้แก่ พระนิพพาน
๖. ความหมดจดแห่งศีล
๗. ผ้าย้อมฝาด, ผ้าเหลืองสำหรับพระ
๘. ธุระคือการเรียนพระคัมภีร์
๙. ธุระด้านการเจริญวิปัสสนา
๑๐. รัศมี ๖ ประการ ซึ่งเปล่งออกจากพระวรกายของพระพุทธเจ้า

เฉลยของฉบับที่แล้ว

- ผู้สิ้นกิเลสพร้อมกับสิ้นชีวิต.....ชีวิตสมณีสี
- ความยึดมั่นถือมั่นบุคคลจะบริสุทธิ์หลุดพ้นได้ด้วยศีลและวัตร.....ศีลพทปรามาส

- ธรรมเป็นที่ตั้งแห่งสติ, ข้อปฏิบัติมีสติเป็นประธาน.....สติปัญญา
- ทางแห่งความสำเร็จ.....อิทธิบาท
- กิเลสที่แฝงตัวนอนเื่องอยู่ในสันดาน.....อนุสัย
- อารมณ์ทางใจ, สิ่งที่ใจนึกคิด.....ธรรมารมณ์
- ผู้ปฏิบัติภิกษุใช้.....คิลานุปัฏฐาก
- การสนทนากันในทางธรรม.....ธรรมสากัจฉา
- ความไม่ประมาท.....อัปปมาทะ
- สาวกองค์แรก.....ปฐมสาวก

รายชื่อผู้โชคดีที่ได้รับหนังสือจุติปีแรกและซีดีพระธรรมเทศนาหลวงพ่อบราโมทย์อย่างละ ๑ ชุดค่ะ

๑. คุณศศิประภา จ.มุกดาหาร
๒. คุณกนกพรรณ กรุงเทพฯ
๓. คุณพศิกา กรุงเทพฯ
๔. คุณนุทยา จ.นครปฐม
๕. คุณวรกมล จ.นนทบุรี
๖. คุณสุดารัตน์ กรุงเทพฯ
๗. คุณกฤตยา กรุงเทพฯ
๘. คุณวัลลียา จ.ภูเก็ต
๙. คุณสายฝน จ.ระยอง
๑๐. คุณสิรินาถ จ.นครศรีธรรมราช

ขอแสดงความยินดีด้วยค่ะ ทางทีมงานนิตยสารจะจัดส่งรางวัลให้โดยเร็วนะคะ
และขอขอบพระคุณทุกท่านที่ร่วมสนุกกับทางนิตยสารด้วยค่ะ _/_ *^_^*